Biserica
Metanoia Arad

“Cel ce rămâne credincios Domnului va birui împreună cu El”

Apocalipsa

Ghid devotional pentru grupurile mici

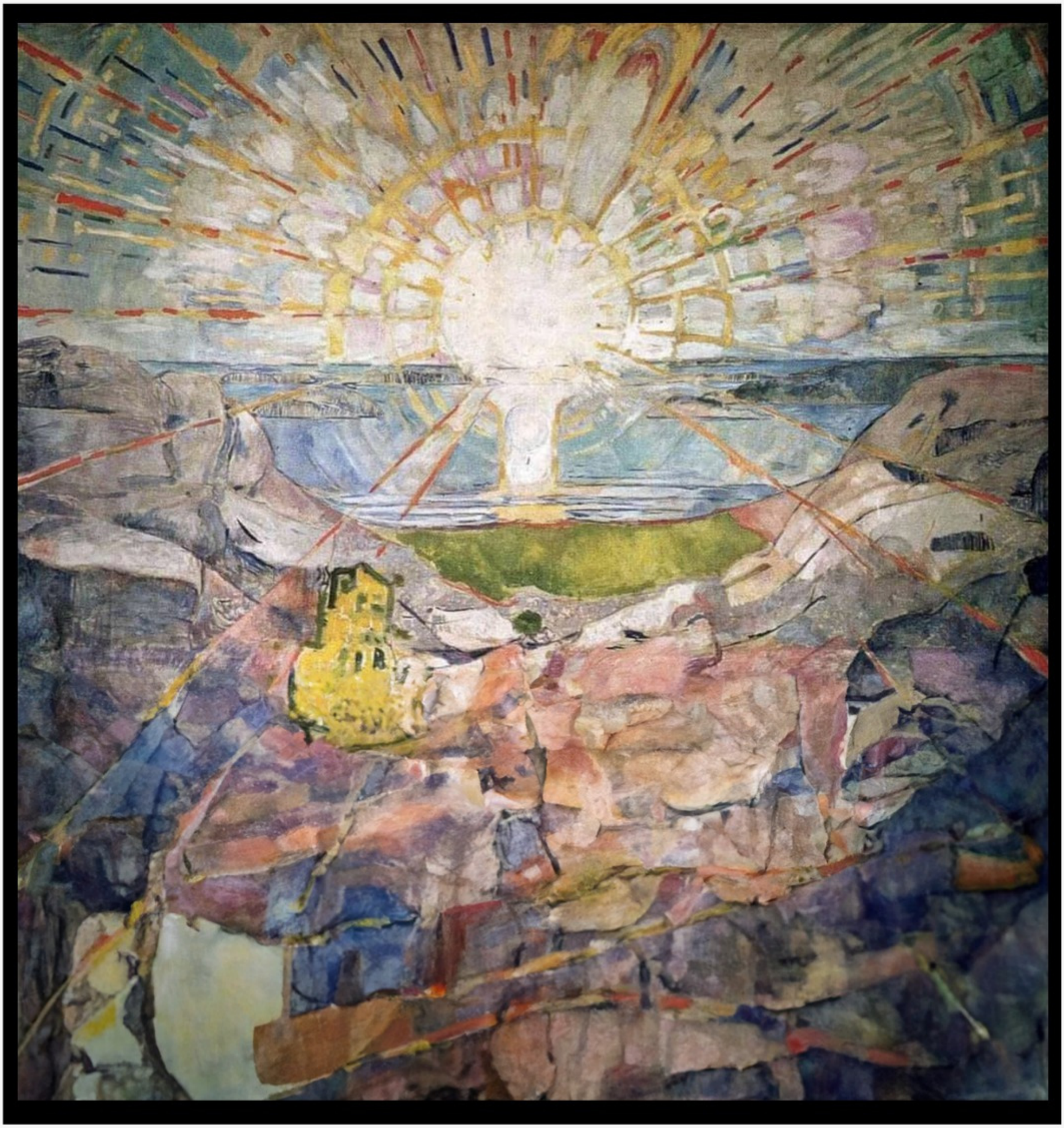

APOCALIPSA

Cel ce rămâne credincios va birui împreună cu Domnul

Ghid devoțional pentru Grupurile mici

Metanoia, 2025

Apocalipsa – Ghid devoțional pentru Grupurile mici

© Biserica Metanoia Arad, 2025
Str. Tribunul Dobra nr. 8
www.bisericametanoia.ro

PREFAȚĂ

Fiecare urmaș al lui Isus Hristos este chemat să înțeleagă și să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu. Măsura în care răspundem acestei chemări ne modelează viața sub toate aspectele ei.

Ca și comunitate, am pornit în acest an bisericesc cu dorința de a înțelege mai bine cum trebuie să trăiască Biserica în așteptarea revenirii lui Isus Hristos.

Prin studiul cărții ***Isaia*** am înțeles că speranța poporului lui Dumnezeu este legată de împlinirea planurilor lui Dumnezeu prin Mesia, Robul cel neprihănit. Prin moartea și învierea Domnului Isus știm că robia păcatului este frântă, eliberarea este posibilă acum și viața nouă a fost turnată de Dumnezeu prin Duhul Sfânt peste oameni din toate neamurile pământului.

O bună parte din planul lui Dumnezeu profețit prin Isaia s-a împlinit deja. Dar, încă mai există o parte din acest plan care nu a fost împlinit: înnoirea tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ. Biserica lui Isus Hristos trăiește în așteptarea restaurării totale a ființelor noastre. Știm că revenirea lui Mesia este inevitabilă. Dar, în această perioadă de așteptare care nu știm cât de lungă va fi, oare ce ne poate întări încrederea noastră în Dumnezeu și în planurile Lui? Cum putem să fim întăriți în credința noastră pentru a putea depăși încercările care ne stau înainte și astfel să rămânem fideli față de standardele și valorile lui Dumnezeu?

Mesajul cărții ***Apocalipsa*** ne oferă răspunsuri bogate la întrebările de mai sus. Astfel, prin studiul acestei ultime cărți din Scriptură

credem că vom căpăta o înțelegere mai clară asupra vremurilor din urmă pe care le trăim. De asemenea, prin învățăturile primite vom fi întăriți în credința noastră pentru a birui orice ispită în așa fel încât să ***rămânem credincioși și să biruim împreună cu El pentru a primi răsplata Lui!***

INTRODUCERE

Sfânta Scriptură ne-a fost transmisă ca un tot unitar, care se deschide înaintea noastră ca un întreg armonios. Totuși acest întreg este format din părți distincte, din cărți. Fiecare carte a Bibliei are elemente specifice prin care se diferențiază de celelalte cărți ale Bibliei. Dintre toate cărțile Sfintei Scripturi, cartea ***Apocalipsa*** este cea care ridică cele mai multe dificultăți de înțelegere. Aceste dificultăți vin pot fi depășite dacă înțelegem locul specific și distinct pe care această carte îl ocupă în canonul Scripturii. De aceea, înainte de a trece la studiul propriu-zis al cărții e nevoie să menționăm câteva lucruri care pot să ne ajute să înțelegem care este mesajul acestei cărți.

Cartea Apocalipsa este o scrisoare (1:4)

Această scrisoare a fost adresată unei comunități reale, cu nevoi reale. În forma ei finală, Apocalipsa este o scrisoare către cele şapte biserici din Asia Mică. Asta înseamnă că, asemenea celorlalte epistole, există un aspect ocazionat al Apocalipsei. Ea a fost ocazionată cel puţin în parte de nevoile bisericilor cărora le-a fost adresată. Prin urmare, pentru a o interpreta, trebuie să încercăm să înţelegem contextul istoric original – ce a însemnat Apocalipsa pentru primii ei cititori. Mesajul Apocalipsei este, în primul rând, pentru cititorii din regiunea Asiei Mici de la finele secolului întâi!

Cartea Apocalipsa este o profeție (1:3, 22:18-19)

- *Primul sens al profeției* este legat de transmiterea unui mesaj divin către generația contemporană cu autorul;

- *Al doilea sens al profeției* este legat de anticiparea viitorului, o parte a mesajului profetic trebuind să se împlinească în generația contemporană. Astfel înțelegem că există o tensiunea dintre *„deja-*

dar nu încă”. Sfârșitul lumii a debutat odată cu învierea și înălțarea lui Isus, iar împlinirea lui deplină este aproape. Ioan scrie despre sfârșitul lumii ca unul care trăiește în mijlocul desfășurării acestui sfârșit.

O mare parte a cercetătorilor Noului Testament consideră că cea mai mare parte a profețiilor din Apocalipsa s-au împlinit deja și au legătură directă cu creștinismul primar și cu Roma. Există însă profeții care pot avea împliniri multiple în istorie.

Cartea Apocalipsa este o apocalipsă

Asta înseamnă că ea aparține unui *gen literar* aparte. Scrierea lui Ioan este una din numeroasele apocalipse bine-cunoscute atât evreilor cât şi creştinilor care au trăit între 200 î.Hr. şi 200 d.Hr., respectând în linii mari caracteristicile acestui gen literar. Acest aspect ne obligă pe noi ca și cititori ai Cuvântului să ținem cont de câteva reguli de interpretare specifice.

I. Reguli de interpretare: pasul hermeneutic

1. *Caracteristicile genului literar apocaliptic*

- Dezvăluirea/ Revelația: autori umani cu o anumită autoritate spirituală (Adam, Moise, Enoh, Isaia, Baruch, Ezra) pretind că transmit mistere cerești ce le-au fost dezvăluite de o ființă cu o autoritate spirituală și mai înaltă, de obicei o ființă celestă (înger), elementul esențial al literaturii apocaliptice.

- Viziunea profetică: una dintre caracteristicile apocalipselor – folosirea pseudonimelor, împrumutând nume celebre din trecut (Adam, Moise, Enoh, Isaia).

- Simbolismul: apocalipsele sunt redate în simboluri imagistice și numerice: figuri angelice sau demonice; cifrele 1260, 12, 7, 4, 3. Exemplu (îmbină simbolismul imagistic și

numeric): în cap. 5, Leul (despre care aude) = Mielul (pe care Îl vede); în cap. 7, 144.000 (despre care aude) = mulțimea fără număr (pe care o vede).

- Dualismul: ***lumea de acum***, a cititorilor contemporani (criticată) și ***lumea care vine*** (idealizată); ***cerul*** și ***pământul*** (secvențe succesive); ***conflictul*** dintre ***bine*** și ***rău***.

- Ciclicitatea: istorie relatată în cicluri simbolice de 4, 7, 12 evenimente.

Exemplu*: 1 Enoch*

> Cartea Veghetorilor: cei 7 arhangheli, cei 7 munți ai N-V. Cartea Viselor: cei 70 de păstori, venirea celor 7 arhangheli Cartea Astrelor Cerești: cele 4 margini ale pământului: 7 munți, 7 râuri, 7 insule Epistolele lui Enoh: Apocalipsa săptămânilor/celor 7 zile.

Apocalipa lui Ioan – apar 3 serii de câte 7 secvențe:

- cap. 6-7 şapte peceţi – care aduc şapte urgii
- cap. 8-11 şapte trâmbiţe – care aduc şi ele şapte urgii
- cap. 15-16 şapte potire – care şi ele aduc şapte urgii

Nu înseamnă că judecarea lumii va veni în 7 sau în 21 de etape, nici că aceasta este ordinea lor cronologică. Înseamnă doar că Apocalipsa este scrisă în genul literar apocaliptic!

2. Principii și metode hermeneutice

i. Ignoranța impune accente de interpretare. Pasajelor cărora nu le înțelegem sensul le acordăm cea mai mare atenție. În schimb, ar trebui să căutăm accentele intenționate de autorul uman și de Duhul Sfânt.

Exemplu: „Cum interpretezi cartea Apocalipsa?” este de fapt sinonim cu „Cum interpretezi cap. 20:1-10 (mia de ani)?”. Pe parcursul cărții sunt doar câteva versete dedicate termenului de „mileniu”.

Pe de altă parte termenul „tron” apare de 62 de ori în întregul Nou Testament; în cartea Apocalipsa termenul apare de 47; adică 3 din 4 referiri la cuvântul „tron” din întreg NT se găsesc în Apocalipsa. De 38 de ori Apocalipsa afirmă că „Dumnezeu este pe tron”! Întreaga carte este împânzită cu imnuri adresate Celui care stă pe tron. Sunt 14 astfel de doxologii, exclamaţii de laudă şi închinare.

ii. Modul de comunicare cel mai folosit în cartea Apocalipsa este simbolul/imaginea (1:1), deci modul de interpretare nu poate fi unul literal, decât în cazuri excepționale/clare.

Exemplu: în Ap. 6:13 „Stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic.”/ Canis Majoris, este o stea mai mare decât pământul de 4 miliarde de ori.

Până și secvențialitatea este una simbolică, nu cronologică - seriile de câte 7; cf. 6:13-14 (pecetea 6). Și stelele au căzut din cer pe pământ... Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul...; 8:12 (pecetea 7, trâmbița 4). Al patrulea înger a sunat din trâmbiţă. Şi a fost lovită a treia parte din soare, şi a treia parte din lună, şi a treia parte din stele....

iii. Imaginile apocaliptice sunt doar atât, nişte imagini. Imaginile-simbol ale Apocalipsei exprimă o realitate, dar ele nu sunt acea realitate.

Exemplu: în Ap 5:5-6 Isus nu este nici Leu (specia: feline mari), nici Miel (specia: mamifer rumegător).

iv. Când Ioan îşi interpretează el însuşi *imaginile-simbol*, aceste imagini interpretate trebuie respectate şi folosite ca punct de plecare pentru înţelegerea altora. Există şase astfel de imagini interpretate: sfeşnicele de aur (1:20) sînt cele şapte biserici; cele şapte stele (1:20) sunt cei şapte îngeri; șarpele cel mare (12:9) este Satan, etc. Există situații în care autorul le dă de înțeles cititorilor că ei pot dezlega misterul imaginii-simbol – formula „aici e nevoie de înțelepciune" *(13:18; 17:9 Aici este mintea plină de înţelepciune. – Cele şapte capete sunt şapte munţi pe care şade femeia.)*

v. Trebuie să considerăm vedeniile din Apocalipsa drept un întreg şi să nu forţăm alegoric toate detaliile. Din acest punct de vedere, vedeniile se aseamănă cu parabolele: întreaga vedenie încearcă să spună ceva; detaliile există fie pentru efectul dramatic (cf. 6:12-14), fie ca element ajutător la tabloul întregului, aşa încât cititorii să nu greşească identificarea punctelor de referinţă (cf. 9:7-11, lăcustele cu coadă de scorpion). Trebuie să ne întrebăm în permanență cum anume funcţionează o viziune compactă în cadrul cărţii, ca întreg.

Exemplu: 1:9-20 Imaginea Hristosului glorios este compusă din 7 elemente, ca un puzzle *(ochii Lui erau ca para focului... picioarele Lui erau ca arama aprinsă şi arsă într-un cuptor... în mâna dreaptă ţinea şapte stele... din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri...).*

Apoi, în cap. 2-3, aceste 7 elemente sunt descompuse și repartizate fiecărei biserici din cele 7 *(Efes... Cel ce ţine cele şapte stele în mâna dreaptă; Pergam... Cel ce are sabia*

ascuţită cu două tăişuri...; Tiatira... [Cel] care are ochii ca para focului şi ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă...). Ca și când menirea Bisericii de pe pământ, în totalitatea ei, este să reflecte întocmai imaginea Hristosului glorios din ceruri!

vi. Apocalipsele, în general, şi Apocalipsa lui Ioan, în particular, rareori intenţionează să ofere o relatare detaliată, cronologică a viitorului. Mesajul ei este, în mare, unul contemporan.

vii. Imaginile care au fost destinate să fie în întregime escatologice trebuie interpretate şi acum ca atare (cap. 21—22). Nu noi în cer, ci cerul pe pământ!

viii. Oralitatea scrisorii Apocalipsa – aceasta este o ultimă trăsătură specifică genului literar apocaliptic pe care dorim să o menționăm. *(1:3 Ferice de cine citeşte (singular) şi de cei ce ascultă (plural) cuvintele acestei prorocii; 2-3 Cine are urechi de auzit, să audă...)* Cititul cu voce tare era fapt absolut în antichitate (cauza: scriptio continua). Apocalipsa a fost citită în auzul primilor cititori, nu exegetată, creind o impresie în sufletul celor ce au auzit-o.

Hermeneutica impresiei: Întrebarea hermeneutică nu este, în primul rând, „Ce înseamnă detaliile acestei vedenii?" ci „Ce impresie a lăsat vedenia în sufletul audienței primare?". Prima audiență era invitată nu la exegeză, ci să păşească într-o lume imaginară menită să-i întărească în credință, atunci când realitatea cotidiană era dură, tragică – o hermeneutică a auzirii, a impresiei.

Exemplu: Apoc. 20:1-10 („mia de ani") rostită în auzul audienței nu trebuia să aibă ca efect dezbinarea bisericii în trei categorii (a/pre/post-milenişti), ci să-i încurajeze în „credința

până la capăt" – chiar la martiraj, dacă situația o cerea („Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere!").

II. Reguli de interpretare: pasul exegetic

Primul obiectiv al exegezei Apocalipsei este să descoperim intenţia autorului, deci şi a Duhului Sfânt. Sensul primar al Apocalipsei este ceea ce Ioan a intenţionat să însemne ea, ceea ce, la rîndul său, trebuie să fie ceva ce cititorii lui ar fi putut înţelege.

Pași exegetici:

a. Stabilirea textului

b. Contextul literar – delimitarea pericopei; relații inter-pericope

c. Contextul cultural-istoric

d. Sensul textului: gramatică, vocabular, sintaxă

e. Comentariu exegetic

III. Reguli de interpretare: pasul teologic

Teologia cărții Apocalipsa trebuie să fie acordată cu gândirea teologică Ioanină și mai apoi cu învățătura Noului Testament și al Vechiului Testament.

Trebuie să fim deosebit de atenţi să nu supralicităm conceptul de „analogia Scripturii" în realizarea exegezei Apocalipsei. Analogia Scripturii înseamnă că Scriptura trebuie interpretată în lumina altor texte din Scriptură. Noi credem că lucrul acesta este de la sine înţeles şi se bazează pe credinţa noastră că întreaga Scriptură este Cuvîntul lui Dumnezeu şi-L are pe Dumnezeu ca sursă supremă. Cu toate acestea, principiul interpretării Scripturii prin Scriptură nu trebuie forţat în aşa fel încît să ducă la concluzia că trebuie să transformăm alte texte din Scriptură în „chei heremeneutice" cu care să descuiem Apocalipsa. Aşadar, una este să recunoaştem

folosirea imaginilor din Daniel şi Ezechiel sau să sesizăm analogiile cu imagini apocaliptice din alte texte. Dar nu trebuie să tragem concluzia, cum au făcut unele şcoli de interpretare, că cititorii lui Ioan trebuie să fi citit Matei sau 1 şi 2 Tesaloniceni şi că ei aveau deja, în urma citirii acestor texte, unele chei pentru a înţelege ce scrisese Ioan.

Tema centrală a cărții

Biserica şi Imperiul Roman sunt într-o stare de conflict acut; victoria iniţială pare să-i revină Romei. De aceea, Ioan avertizează Biserica în legătură cu suferinţa şi moartea ce o aşteptau; și încă lucrurile se vor înrăutăţi înainte ca situaţia să înceapă să se îndrepte (6:9-11). El este preocupat ca nu cumva Biserica să capituleze în faţa încercării (14:11-12; 21:7-8). Dar acest cuvânt profetic aduce şi încurajare, fiindcă Dumnezeu stăpânește peste toate lucrurile. Hristos are cheia istoriei şi El ţine bisericile în mâinile Sale (1:17-20). De aceea, Biserica triumfă chiar şi prin moarte (12:11). Dumnezeu îşi va revărsa într-o zi mânia asupra celor care au provocat suferinţă şi moarte şi va aduce odihnă veşnică celor care rămân credincioși până la capăt.

Calendar de studiu Apocalipsa, 2025

Lecția	*Săptămâna*	*Pasaj*	*Titlul lecției*
1	03-09.02	Ap. 1:1-8	O descoperire, o profeție, o epistolă
2	10-16.02	Ap. 1:9-3:22	O radiografie a bisericii făcută de Isus Hristos
3	17-23.02	Ap. 4:1-5:14	O ușă deschisă în cer: Tronul lui Dumnezeu și istoria lumii
4	24.02-02.03	Ap. 6:1-8:1	Cele 7 peceți: Cel ce nu și-a spălat hainele în sângele Mielului va avea parte de mânia Mielului
5	03-09.03	Ap. 8:2-11:19	Cele 7 trâmbițe – Dumnezeu este suveran
-	***10-16.03***	***Adunare Generală***	
6	17-23.03	Ap. 12:1-15:8	Istoria omenirii, un conflict deschis între Satan și credincioși
7	24-30.03	Ap. 16:1-18:24	Cele 7 potire: Căderea Babilonului
8	31.03-06.04	Ap. 19:1-20:14	Cele 7 viziuni ale sfârșitului: Triumful Dumnezeului atotputernic
9	7-13.04	Ap. 21:1-22:5	Un cer nou și un pământ nou: Noua creație a lui Dumnezeu
–	***14-20.04***	***Săptămâna Mare/Paștele***	
10	21-27.04	Ap. 22:6-21	Epilog: Vino Doamne Isuse!
11	28.04-04.05	Sinteză: Apocalipsa pentru azi	

Notițe:

LECȚIA 1

O descoperire, o profeție, o epistolă

***Text**: Apocalipsa 1:1-8*

Ideea centrală: „Apocalipsa" este revelația profetică a lui Dumnezeu despre Isus Hristos, Domnul triumfător și veșnic, dată bisericilor locale pentru a le îndemna la credincioșie și perseverență în mijlocul încercărilor!

Scopul: Să încurajeze credincioșii prin viziunea asupra istoriei pe care o comunică Dumnezeu lui Ioan, astfel încât mărturia lui Isus Hristos să fie întărită în cei pe care El i-a lăsat să fie martorii Lui!

Explicarea textului

Aceste prime opt versete din cartea Apocalipsa reprezintă un prolog pentru restul cărții. Asta înseamnă că în aceste versete regăsim elemente introductive care ne comunică intenția autorului prin această scriere. Totodată, în această introducere găsim teme care vor fi dezvoltate pe parcursul cărții de către autor.

Din primele versete înțelegem că scrierea care ne stă înainte este o descoperire, termenul din limba greacă, *apocalypso,* fiind cel care ne dă numele cărții în limba română. Așa cum am precizat în introducerea acestui ghid, acest termen descrie un gen literar aparte care necesită o bună înțelegere din partea noastră (vezi Introducerea).

În al doilea rând, din versetul 3 înțelegem că Ioan a intenționat ca mesajul cărții să fie primit de cititori și ca o proorocie (sau profeție) și astfel, să fie tratat ca atare. Din punct de vedere profetic, mesajul cărții urmărește printre altele, să confrunte corupția, promiscuitatea sexuală, opulența și abuzurile existente în

societatea greco-romană din acea vreme. Astfel autorul caută să atragă atenția credincioșilor asupra ispitelor pe care le au de înfruntat pe măsură ce își duc traiul de zi cu zi. Ademenirea, seducerea și compromisul de dragul bunăstării materiale sunt încercări la fel de periculoase pentru viața de credință precum persecuțiile.

În al treilea rând, din versetul 5 înțelegem că mesajul cărții este adresat în primul rând unor biserici locale răspândite în Asia Mică. Aceste versete stabilesc destinatarii primari – cele 7 biserici menționate aici primesc o atenție deosebită în primele capitole.

Una dintre temele dezvoltate în Apocalipsa este legată de „mărturia" pe care credincioșii sunt chemați să o aibă în lume. Acest termen apare cu diferite derivații (1:2, 9; 2:13, 3:14; 6:9; 11:3, 7; 12:11; 17:6; 19:10; 20:4) și pare a fi unul dintre termenii favoriți pe care Ioan îi folosește pentru a vorbi despre credincioși. Creștinii sunt cei care depun mărturie despre Isus, chiar dacă prin asta ajung să fie condamnați la moarte. Dar aici, la începutul cărții, înainte de a vorbi despre „mărturii și martiri" (cuvinte care au aceeași rădăcină în limba greacă) ne este prezentat Isus ca fiind „martorul credincios". El este modelul nostru suprem. Credincioșii sunt chemați să fie credincioși așa cum El a fost credincios; noi suntem chemați să fim matori așa cum El a fost martor. Această chemare poate însemna că și noi vom avea de suferit așa cum și El a trebuit să sufere. Știm că suferința Lui s-a sfârșit la cruce, dar noi știm că nu acela a fost sfârșitul pentru El.

Ioan scrie unei generații de credincioși care probabil au trecut prin prigoană și mai aveau de înfruntat prigoană și martiraj. De aceea, Ioan îl descrie pe Isus ca fiind înviat din morți și Domnul împăraților pământului (v. 5). Așa cum pentru Isus Hristos moartea nu a fost sfârșitul, tot așa, toți cei care au parte de o naștere la o viață nouă împreună cu El, vor avea parte de biruință împreună cu El. Toți cei iubiți de El sunt spălați de păcate prin sângele Lui și mai apoi sunt făcuți de El să fie o împărăție și preoție pentru Dumnezeu.

În aceste puține cuvinte, Ioan vorbește despre lucrarea răscumpărătoare a Domnului Isus de la cruce pentru a evidenția faptul că dragostea lui Dumnezeu este oferită credincioșilor care primesc împărăția și preoția. Pe parcursul cărții, împărăția lui Dumnezeu este prezentată în conflict cu împărăția lumii. Oare cine are cu adevărat biruința? Totodată termenul „preoți" ne conduce la realitatea ceremonială din templu, în care se făceau ritualurile de curățire pentru poporul Israel. Toată această realitate vechi testamentară este înlocuită acum de lucrarea de curățire făcută de Isus, la care credincioșii sunt chemați să fie atât beneficiari, cât și mijlocitori.

Versetul 7 combină două pasaje din Vechiul Testament. Daniel 7:13 prezice întronarea lui Hristos în cer. Pe pământ, domnia lui Hristos poate fi ignorată, dar în cer El este onorat ca Rege. Zaharia 12:10 a fost scris într-un contex profetic legat de înfrângerea dușmanilor lui Israel. Dar Ioan adaugă „orice ochi" și „toate semințiile" pentru a arăta că Zaharia a privit dincolo de Israel la răzbunarea finală asupra tuturor popoarelor, pe care o va face Domnul. În ciuda tuturor aparențelor, Ioan vrea să transmită destinatarilor lui că ei sunt de partea învingătorilor. Pe pământ, se pare că puterea Romei nu se va sfârși niciodată. Poate și astăzi lucrurile par a fi de partea celor care sunt dușmanii împărăției lui Dumnezeu. Seducția lumii și a idolilor care o conduc par a fi de nerefuzat, chiar și pentru cei credincioși. Biruința este de partea celor credincioși care aleg să rământă preoți fideli față de Dumnezeu și supuși ascultători ai împărăției veșnice.

Mesajul cărții lui Ioan este plin de putere pentru generația noastră. Cuvintele lui vin din partea lui Dumnezeu și El este Cel care declară că Isus este Domn peste toate puterile lumii noastre. Chiar dacă acum nu-l vedem pe Isus înălțat în lumea noastră ca Rege, prin credință noi știm că El este înălțat la dreapta tronului lui Dumnezeu. Într-o zi, orice ochi îl va vedea pe Isus venind pe nori.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Împreună, ca biserică, suntem la începutul studiului unei noi cărți din Scriptură. Cuvântul lui Dumnezeu aduce binecuvântare în viața celor care citesc, ascultă și păzesc ce este scris (1:3). Ce ți-ai propus să faci pentru a beneficia de această binecuvântare? Ce unelte de studiu intenționezi să folosești?

Întrebarea 2: Domnul Isus va veni ca Domn și Judecător pentru a distruge răul sub toate formele lui. Până atunci, noi, robii Lui, suntem „făcuți o împărăție" (1:6) care este lăsată pe pământ. Care este modul în care împărăția lui Dumnezeu este chemată să lupte și să biruiască răul din lume astăzi?

Întrebarea 3: Fidelitatea față de standardele lui Dumnezeu și îmbrățișarea voii Lui cu orice preț reprezintă modurile în care credincioșii lui Dumnezeu sunt chemați să trăiască în calitate de supuși ai împărăției Lui. Care sunt domeniile din viața ta în care nu ești fidel față de standardele lui Dumnezeu? Ce te împiedică să alegi voia Lui?

<u>Întrebarea 4:</u> Cei ce au primit iertarea și curățirea păcatelor prin sacrificiul Domnului Isus sunt făcuți „preoți pentru Dumnezeu” (1:6), adică mijlocitori între Tatăl și oameni. Care sunt oamenii pentru care mijlocești înaintea lui Dumnezeu? Care sunt mijloacele/căile de care te folosești pentru a le prezenta acestor oameni iubirea lui Dumnezeu?

Aplicații

Apocalipsa este o carte care se adresează specific unor destinatari locali, dar ea ne prezintă și o perspectivă globală asupra istoriei. Din acest punct de vedere ea are un caracter universal. Unul dintre scopurile cărții este să întărească bisericile în fața încercărilor. Aceste încercări pot fi grupate aproximativ în două categorii:

- prima categorie o reprezintă ispita de a renunța la credința în Isus din cauza presiunilor exercitate prin violență – prigoana și martirajul;
- a doua categorie o reprezintă ispitele de a renunța la credința în Isus din cauza presiunilor exercitate prin oferirea unor privilegiile obținute prin compromis și care aduc bunăstare materială și recunoaștere publică. Această ispită vine prin limbajul seducției și a promisiunilor unor avantaje pentru cei care își afirmă fidelitatea față de cultul imperial, în mod deosebit.

Încercările care au stat înaintea bisericilor din primul secol sunt încercări care stau înaintea bisericilor și în zilele noastre. Astăzi, în

diferite locuri de pe glob bisericile sunt supuse unor presiuni exercitate prin violență.

În cazul nostru, lucrurile stau diferit. Și noi suntem într-un conflict cu împărăția acestei lumi, dar conflictul se dă pentru valorile lui Dumnezeu și pentru împlinirea voii Lui în lume.

Noi suntem supuși fideli ai împărăției lui Dumnezeu dacă îmbrățișăm în mod personal și permanent o viață modelată de poruncile lui Dumnezeu și direcționată de voia Lui! Aceasta este marea bătălie a generației noastre din aceste zile.

Notițe:

LECȚIA 2

O radiografie a bisericii făcută de Isus Hristos

Text: *Apocalipsa 1:9-3:22*

Ideea centrală*:* Hristosul ceresc, Domnul glorificat, suveran al Bisericii, cheamă bisericile locale la credincioșie, perseverență și pocăință, le asigură de prezența Sa actuală și le arată urmările veșnice ale răspunsului lor la această chemare.

Scopul: Hristos cheamă Biserica la o evaluare corectă, la credincioșie și pocăință, în scopul împlinirii rolului ei în lume.

Explicarea textului

După salutul din primele 8 versete, Ioan explică contextul în care a primit aceste descoperiri, pentru ca mai apoi să Îl introducă pe Acela care se adresează celor 7 biserici, adică pe Isus Hristos cel glorificat (v. 9-20).

În acest segment de text găsim porunca în baza căreia Ioan a așternut în scris tot ceea ce a văzut și auzit. Următoarele două capitole (2:1-3:22) cuprind șapte scrisori scrise celor șapte biserici. Cele șapte scrisori au fost incluse într-o carte, care însă conține mai mult decât scrisorile în sine, iar această carte urma să fie trimisă celor șapte biserici. Ca urmare, mesajul cărții Apocalipsa vizează în mod direct cele șapte biserici din Asia Mică, din Imperiul Roman al secolului întâi.

Scrisorile adresate celor șapte biserici sunt structurate în mod similar, fiecare având sapte părți distincte:

1. Destinatarul
2. Portretul lui Hristos

3. Ce știe Hristos despre biserică
4. Ce așteaptă Hristos de la biserică
5. Avertizarea
6. Promisiunea
7. Avertizarea finală

Problema, sau situația bisericii se conturează la răscrucea dintre ce știe Hristos despre Biserică și ce așteaptă El de la ea. Înțelegerea situației bisericii este facilitată de lumina pe care o aduce portretul lui Hristos pe de o parte, promisiunea și avertizarea pe de altă parte. În lumina acestor trei elemente ale scrisorii, se poate înțelege mai bine problema, sau situația bisericii, și modul în care ea trebuie rezolvată.

Prima dintre biserici este cea din Efes. Hristos îi știe faptele bune, pe care le enumeră, dar își exprimă durerea, sau nemulțumirea legată de faptul că biserica își pierduse dragostea dintâi. Biserica e chemată să se pocăiască, după care urmează o avertizare severă, o promisiune extraordinară și se încheie cu avertizarea finală.

În cazul bisericii din Smirna, Hristos nu are nimic de condamnat. Avertizarea de care trebuie să țină cont biserica din Smirna nu vine din partea Domnului, ci vine din partea celor care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Hristos contracarează această avertizare prin două promisiuni.

Biserica din Pergam are și lucruri lăudabile și lucruri condamnabile. În biserică, pe lângă lucrurile bune, erau tolerați oameni cu învățături false, învățături pe care Hristos le urăște. El e gata să pedepsească pe cei care nu se vor pocăi și să răsplătească pe cei ce o vor face.

În biserica din Tiatira cei care țineau învățătura Nicolaiților erau deja majoritari, cei credincioși fiind o minoritate. În biserica din Sardes apostazia pare să fi coborât încă o treaptă față de bisericile precedente.

În Sardes au rămas doar câteva nume care nu și-au mânjit hainele. Însă în pofida acestui fapt, biserica păstra o fațadă prin care se autoînșela, îi înșela și pe alții, dar nu și pe Hristos.

Ca și în cazul bisericii din Smirna, Hristos nu are nimic de condamnat la biserica din Filadelfia. Avertismentul lui Hristos este de a păstra ceea ce au.

Ultima biserică adresată este biserica din Laodiceea. Cu toate că biserica are o părere bună despre sine, Hristos afirmă cât se poate de clar și de dur contrariul. De fapt, pe Hristos îl găsim poziționat în afara bisericii: „Iată, eu stau la ușă și bat…", fiind scos din propria-i biserică. Avertizarea este din nou severă, dar există și una dintre cele mai frumoase promisiuni pentru cel ce va birui.

Este interesant de observat că, deși scrisorile sunt adresate bisericilor, biruința este individuală, pentru fiecare persoană în parte. De fapt, biruința, sau lupta urmată de biruință, este o temă centrală în toate cele șapte scrisori, și mai apoi în întreaga carte.

Deși Dumnezeu e pe tron în Apocalipsa, și tot ce se întâmplă în lume e sub controlul Lui, deși Isus Hristos se prezintă bisericilor cu niște calități deosebite, iar promisiunile Lui sunt extraordinare și vizează ajutorul și susținerea Lui, lupta e a noastră pentru a deveni biruitori. Lupta e reală și toți vom avea parte de ea. Șansa de a fi biruitori ține de noi, de cunoașterea Dumnezeului nostru, de alipirea de El, de recunoașterea dependenței noastre de El. Dumnezeu cheamă biserica și fiecare credincios să fie preot pentru El. Pentru asta am fost răscumpărați și aceasta rămâne slujba noastră principală în această lume.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Am văzut în cazul unor biserici (Sardes, Laodiceea) că se autoamăgeau, având despre sine o părere total diferită față de părerea Lui Dumnezeu. Nu există pericol mai mare decât să fii orb

la realitățile din viața ta și să nu știi că ai nevoie de pocăință. Cum te păzești de acest pericol?

Întrebarea 2: Hristos se prezintă fiecărei biserici în mod diferit. Enumerați calitățile lui Hristos din fiecare scrisoare. Cum arată portretul lui Hristos întreg când le puneți toate împreună, și ce îți comunică ție această imagine completă a lui Hristos?

Întrebarea 3: Observăm că atenționările făcute bisericilor sunt foarte serioase și cu consecințe drastice. Ce atitudine ar trebui să genereze în noi acest lucru?

Întrebarea 4: Uitându-ne la evaluarea facută de Hristos bisericilor, observăm o listă de lucruri bune pe care El le apreciază, și o listă de lucruri rele. Cum ați comenta situația bisericii Metanoia în lumina acestor liste?

Întrebarea 5: Ce anume ai putea face tu, personal, în direcția implementării adevărurilor descoperite în text?

Aplicație

Unitatea fundamentală a bisericii locale este individul. Pentru ca biserica locală Metanoia să se schimbe, noi, cei care o compunem, trebuie să ne schimbăm.

Schimbarea, întoarcerea la ceea ce Dumnezeu așteaptă de la biserică, începe cu mine.

În lumina adevărurilor descoperite, fii gata să schimbi ce este rău în viața ta și caută să te implici activ în viața comunității, căutându-ți rolul și locul în împlinirea menirii bisericii în cetate.

Notițe:

LECȚIA 3

O ușă deschisă în cer: Tronul lui Dumnezeu și istoria lumii

Text: *Apocalipsa 4-5*

Ideea centrală: Dincolo de ușa cerului ni se dezvăluie domnia suverană a lui Dumnezeu asupra întregii creații și autoritatea răscumpărătoare a lui Hristos, singurul vrednic să ducă la îndeplinire scopurile Lui Dumnezeu cu istoria omenirii.

Scopul: Credincioșii sunt chemați să se încreadă în suveranitatea absolută a Lui Dumnezeu, să celebreze victoria lui Hristos și să se alăture închinării din ceruri.

Explicarea textului

Dacă în primele 3 capitole, Ioan prezintă celor 7 biserici mesajul Domnului Isus, din capitolul 4 apostolul le arată o altă realitate cerească, nevăzută, pentru a-i motiva la credincioșie și pentru a-i ajuta în alegerile care urmează să le facă.

În acest capitol, Ioan arată o versiune diferită a realității cotidiene, o realitate văzută de sus din perspectivă divină. Lumea nevăzută care există lângă lumea văzută devine deodată vizibilă în viziunea lui Ioan. Apostolul descrie bisericilor perspectiva cerului asupra situației lor și a evenimentelor care vor urma. Ioan este invitat să intre pe o ușă și să vadă realitatea într-o nouă lumină care schimbă totul.

Cap. 4:1-11 În sala tronului, creația se închină Lui Dumnezeu

Ioan vede un tron și totul se învârte în jurul acestui tron (v.2). Dumnezeu este în centrul lumii create. Ioan descrie cercuri concentrice de ființe supranaturale care aduc închinare Celui ce stă pe tron (v.8-10). Cele 7 biserici sunt invitate să stea în fața tronului

împreună cu cei 24 de batrâni (care simbolizează comunitatea celor răscumpărați din vechiul și noul legământ) și cu ființele vii (care simbolizează omnișcienţa și controlul lui Dumnezeu asupra întregii creații). Tot cerul se pleacă în închinare, fapt care accentuează gloria și suveranitatea lui Dumnezeu.

Apostolul arată bisericilor un exemplu perfect de închinare și laudă. Simbolurile folosite de Ioan erau familiare pentru audiență, fiind folosite de profeți în Vechiul Testament, în special de Isaia, Ezechiel și Daniel, dar fiecare dintre ei au adaptat imaginile apocaliptice la propriul lor context istoric.

Cele 7 duhuri arată prezența completă a Lui Dumnezeu prin Duhul Său, iar marea (simbol al haosului) este la picioarele lui Dumnezeu și este calmă ca și cristalul. Forțele haosului sunt potolite. Dumnezeu este omniprezent și omnipotent. Tot cerul declară puterea și sfințenia lui Dumnezeu, nu a unei puteri umane. Bisericile din vremea lui Ioan erau fie persecutate, fie compromise, sau ambele. Aveau nevoie de o viziune a autorității și suveranității divine ca să poată îndura persecuția sau să oprească compromisul.

Bisericile văd suveranitatea Imperiului Roman în toată splendoarea și puterea lui (acvila legiunilor, procesiunile grandioase, infrastructura modernă, etc). Erau tentați să se compromită sau să renunțe la credință pentru a beneficia de oportunitățile economice și politice. Dar Ioan Îl vede pe Dumnezeu pe tron și domnia Lui subminează orice altă autoritate umană. De două ori Dumnezeu este numit „Cel Veșnic" (4:9-10). Acesta este răspunsul lui Ioan împotriva ideologiei romane imperiale care acorda calități divine cezarului.

Cuvintele *„vrednic ești tu Domnul nostru și Dumnezeul nostru"*, erau apelativele de întâmpinare a împăratului roman în procesiunile triumfaliste introduse de Domițian. Închinarea cerului din cap. 4 este răspunsul lui Ioan la cultul imperial. Dumnezeu este în centrul închinării cerului și tot El este în centrul istoriei. Ioan arată bisericilor că nu omul este în centrul istoriei, iar miza este gloria Lui Dumnezeu, nu gloria umanității.Tot ceea ce a fost creat

există pentru a-L slăvi pe El. Pentru creștinii din secolul întâi era o experiență eliberatoare, dar și una plină de reverență și smerenie.

Cap. 5:1-7 Doar Hristos este vrednic de a deschide sulul

În capitolul 5 Ioan vede un sul cu 7 sigilii în mâna dreaptă a lui Dumnezeu. Acest sul reprezintă planul lui Dumnezeu de răscumpărare și judecată pentru umanitate. Însă nu se găsește nimeni în cer și pe pământ care să răspundă chemării de a deschide acest sul. Ioan vede acest lucru și plânge mult (5-4). Atunci, unul dintre bătrâni îi îndreaptă atenția înspre Leul din Iuda, aluzie la Geneza 49 (9-10) și Isaia 11 (1-10). El este Regele Mesianic care va restaura creația Lui Dumnezeu.

Leul din Iuda îndeplinește criteriile lui Dumnezeu de a duce planul Său la îndeplinire. Apoi, când Ioan se uită, vede un miel care părea înjunghiat. În locul unui general victorios sau a unei imagini reprezentative de putere (vultur, leu, taur - simbolurile puterilor imperialiste), vedem fragilitatea și blândețea unui miel de sacrificiu.

Cap. 5:8-14 Cerul în sărbătoare. Mielul a biruit prin cruce

În locul înțelepciunii imperiale apare nebunia crucii (1Cor. 1:18-27). Prin cruce, Mielul a devenit victoros. Mielul are toată puterea, simbolizată prin cele 7 coarne, toată priceperea și cunoștința (7 ochi). Mielul primește închinarea cerului pentru că a răscumpărat oameni pentru Dumnezeu prin sângele Lui (5:9). Întreaga creație se închină Celui ce prin moarte este învingător. Suferința Lui aduce victoria.

Ioan invită bisericile să-și mute privirea de pe aparențele lumii înconjurătoare pe realitatea cerească unde Dumnezeu este pe tron. Toată istoria este ca un sul în mâna Lui. Pe pământ, în istorie, Isus a părut învins ca un miel înjunghiat, fără putere, dar în cer, El este Domn și într-o zi va aduce dreptate și pace peste pământ.

Mesajul pentru bisericile din Asia Mică era acesta: Nu renunțați! Scopul lui Dumnezeu pentru Biserică este mai presus de ceea ce poate oferi lumea prin compromisurile ei.

Hristos este vrednic să domnească pentru că a răscumpărat prin jertfa Lui oameni de pretutindeni și a făcut din ei preoți și regi pentru Dumnezeu. Scopul și misiunea bisericii este să fie conlucrători cu Dumnezeu, să facă parte din planul Lui de a duce salvare lumii. Deși Israel a eșuat în acest mandat, creștinii preiau sarcina de a duce Evanghelia la oameni, de a fi o împărăție de preoți și un neam sfânt în mijlocul presiunilor vieții. Fiecare credincios este chemat să-și împlinească misiunea, începând de acolo de unde este.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Ioan descrie raiul ca o realitate apropiată, o ușă care se deschide chiar în fața noastră. Ce sentiment ai tu când te gândești la o ușă deschisă în Cer? Cât de departe pare Cerul în comparație cu pământul?

Întrebarea 2: Prin presă sau prin emisiunile pe care le vedem la televizor, mass media distribuie diferite valori și principii. În ce fel contravin acestea mesajului Evangheliei?

Întrebarea 3: Ce rezervă viitorul pentru umanitate din perspectivă umană? Dar din perspectivă divină?

Întrebarea 4: Închinarea Cerului arată respect și supunere pentru ceea ce este și ceea ce face Dumnezeu. Închinarea nu are ca scop stârnirea emoțiilor umane și nu putem să apelăm la închinare pentru a încerca manipularea voinței Lui Dumnezeu. Cum este închinarea ta din acest punct de vedere?

Întrebarea 5: De-a lungul istoriei, mai mulți lideri aflați sub influența lui Satan (Nebucadnețar, Cezarul, Hitler) au obligat omenirea la închinare. Ce reprezintă de fapt închinarea? Care sunt idolii din viața ta care îți cer închinare?

Aplicații

Viziunea lui Ioan ne arată că nu omul este în centrul Universului, ci Dumnezeu. Aceasta este lumea Lui, nu a noastră. Dumnezeu nu există ca să mă slujească pe mine sau pe tine. Omul nu este în controlul vieții sale și nu suntem îndreptățiți să pretindem nimic de la Dumnezeu, așa că nu te victimiza dacă nu primești ceea ce ceri.

„***Nu mai plânge!”*** nu este o chemare la a-ți reprima sentimentele. Dumnezeu nu este insensibil la lacrimile tale. El știe că lupta este reală. Ioan doar ne oferă o perspectivă divină asupra vieții cotidiene. Apostolul ne invită să privim țintă la Căpetenia și desăvârșirea credinței noastre și să înțelegem că perspectiva oferită de Dumnezeu asupra suferinței este că e vremelnică, dar că la sfârșit El ne va șterge orice lacrimă din ochi și îi va pune capăt.

Uită-te la El, nu la tine, la Cel care a biruit lumea, stă pe tron și te invită pe tine să stai alături de El. Urmează alt capitol din viața ta - glorificarea.

Notițe:

LECȚIA 4

Cele 7 peceți: Cel ce nu și-a spălat hainele în sângele Mielului va avea parte de mânia Mielului

Text: *Apocalipsa 6:1-8:1*

Idea centrală: Ruperea celor șapte peceți declanșează judecata suverană a lui Dumnezeu asupra lumii, manifestată printr-o progresie a mâniei divine, dreptate făcută martirilor și protecție acordată credincioșilor.

Scopul: Severitatea cu care este judecat răul din lume trebuie să motiveze la sfințenie zilnică și credincioșie până la capăt. Credincioșia lui Dumnezeu față de promisiunea eliberării finale a poporului Său, impune un nou act de închinare, asemenea celui din ceruri.

Explicarea textului

În prima etapă a călătoriei cerești a lui Ioan, acesta vizitează glorioasa sală a tronului lui Dumnezeu (capitolele 4-5). Acolo Ioan îl vede pe cel Atotputernic ținând în mână o carte cu șapte peceți. O singură Persoană în cer și pe pământ - Isus Hristos - a fost găsită vrednică să ia acea carte și să-i rupă pecețile.

Primul lucru pe care îl observăm este că primele patru peceți din 6:1-8 urmează un model similar: (1) Hristos rupe pecetea; (2) una dintre cele patru făpturi vii strigă: „Vino”; și (3) un cal roșu și un călăreț apar pe scenă. Acești „patru călăreți ai Apocalipsei” i-au nedumerit mult timp pe comentatori, dar imaginea de ansamblu este evidentă: urmează o judecată severă, manifestată printr-o progresie a mâniei divine, dar Dumnezeu are totul sub control.

Apocalipsa 6:1-8. Primele patru peceți

Una dintre observațiile importante despre primul călăreț (6:1-2) este că acesta poartă un arc fără săgeți, care indică către o cucerire fără vărsare de sânge. De asemenea, cununa de pe cap (despre care ni se spune că „i s-a dat"), nu este o cunună care i se atribuie unui rege, așa cum vedem la Isus, ci o cunună de cuceritor (*stephanos* în greacă).

Când Mielul rupe a doua pecete, este adus pe scenă un călăreț pe un cal roșu (6:3-4). Culoarea roșie simbolizează focul și sângele războiului. În loc de un arc fără săgeți, acest călăreț îngrozitor mânuia o sabie. Această sabie nu este acea sabie a ordinii și dreptății (*rhomphaia*) care iese din gura lui Hristos (1:16). Această sabie este de pumnalul asasinatului, revoltei și războiul. Acest lucru corespunde referinței lui Isus la „războaie și zvonuri de războaie" în vremurile din urmă (Mat. 24:6-7).

Când Mielul rupe a treia pecete, Ioan vede un cal negru galopând pe scenă (6:5). Pe măsură ce acest simbol al foametei și sărăciei care rezultă din război apare la vedere, dezolarea și disperarea inundă lumea ca un tsunami global. Balanța de măsurat (cumpăna) și vocea care striga prețurile indică faptul că această perioadă de timp va fi caracterizată de inflație economică și foamete.

Odată cu deschiderea celei de a patra pecete, Ioan vede un „cal gălbui" galopând pe scenă (6:8). Cuvântul grecesc care îi descrie culoarea este *chlōros*, indicând un „verde gălbui", culoarea bolnăvicioasă a bolii și a morții. „Moartea" ucide trupul, în timp ce „Hades" (locuința morților) înghite sufletul.

Vedem astfel cum primele patru peceți formează o unitate. Ele ne arată caracterul distructiv al păcatului. Atunci când spiritul de înălțare de sine și de cucerire este prezent, tot ce trebuie să facă Dumnezeu este să lase evenimentele să-și urmeze cursul și necredincioșii vor fi pedepsiți în mod inevitabil. Aceste patru peceți ne arată o progresie a judecății lui Dumnezeu în lume. Lipsa păcii va fi urmată de război, foamete, ciumă și în cele din urmă de moarte.

Apocalipsa 6:10-14. Pecetea a cincea și a șasea

În timp ce precedentele patru peceți au o structură și un conținut similar, această pecete și următoarea au o structură doar aproximativ similară. Împreună, ele descriu cele două grupuri-cheie ale celor care trăiesc pe pământ în momentul scrierii lui Ioan: urmașii Mielului (care au fost uciși de „cei care locuiesc pe pământ" v. 9-11); și cei care locuiesc pe pământ (v. 12-14).

Problema absolut crucială pentru restul narațiunii de față, ca să nu mai vorbim de întreaga carte, o reprezintă întrebările ridicate de cele două grupuri. Martirii întreabă: „Până când, Doamne Suveran, ... până când întârzii să judeci și să răzbuni sângele nostru?" (v. 10). Ceilalți, în ziua judecății lor, strigă: „A venit ziua mâniei lor [a lui Dumnezeu și a Mielului] și cine poate sta în picioare?" (v. 12). Prin urmare, aceste două peceți se completează reciproc și, în același timp, ne pregătesc pentru multe lucruri care urmează.

Mulți credincioși vor suferi persecuții și martiraj, dar autorii acestor orori nu vor rămâne nepedepsiți. Răspunzând strigătelor de răzbunare ale martirilor, pecetea a șasea dezvăluie oroarea necredincioșilor care trebuie să înfrunte mânia deplină a lui Dumnezeu și a judecătorului Său desemnat, Isus Hristos. Panica absolută trăită de acești oameni răi nu îi cuprinde pentru că Dumnezeu este nedrept, ci pentru că ei știu că El le va da exact ceea ce merită.

Apocalipsa 7:1-17. Interludiu

Viziunea lui Ioan din capitolul 7 vine ca un „interludiu" între deschiderea peceții a șasea și a șaptea, deschise de Mielul care a fost înjunghiat (Isus) pentru a dezvălui voia lui Dumnezeu pentru lume și pentru poporul Său. Primele șase peceți descriu o lume distrusă sub judecata lui Dumnezeu. Dar înainte ca sfârșitul să vină, avem această viziune a poporului lui Dumnezeu. Cei care se confruntă cu judecata în 6:17 strigă, întrebând: „Cine poate sta înaintea celui de pe tron și a Mielului?" Și în această viziune găsim un răspuns.

Interludiul din capitolul 7 prezintă două grupuri de oameni care la prima vedere par distincte: cei 144.000, și marea mulțime. Cel mai probabil, aceste două narațiuni sunt imagini corespondente ale poporului lui Dumnezeu care nu va experimenta mânia (= judecata) lui Dumnezeu atunci când aceasta va fi revărsată pe pământ și care, prin urmare, va fi găsit în siguranță în prezența lui Dumnezeu la sfârșit – chiar dacă pentru mulți acesta poate fi rezultatul martirajului. Prin urmare, acest pasaj este cel mai bine înțeles ca o continuare a ceea ce a început în 6:1 și se încheie în 8:1-5, care servește în același timp pentru a introduce următoarea secțiune majoră a narațiunii.

Cu aceste imagini finale, Ioan își asigură cititorii că cei ce „și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului" sunt „pecetluiți" de Dumnezeu. „Pecetea", în acest caz, este ștampila proprietății și autenticității divine, și funcționează astfel ca un angajament divin că poporul lui Dumnezeu nu va experimenta mânia divină atunci când aceasta va fi revărsată.

Cititorii sunt chemați astfel să rămână fermi în vremea perioadei de încercare care va veni și, chiar dacă vor suferi datorită persecuției, răsplata finală este infinit mai valoroasă decât însăși viața lor.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Care sunt detaliile din primele 6 peceți ce evidențiază suveranitatea lui Dumnezeu? În ce fel aceste detalii aduc siguranță celui credincios?

Întrebarea 2: Ce presupune să „îți pierzi viața" pentru noi, cei credincioși, care trăim într-un context de pace și siguranță?

Întrebarea 3: „Mânia Mielului” este un paradox intenționat lăsat de către Ioan în Apocalipsa. De obicei Isus „Mielul” este asociat de către noi mai degrabă cu blândețea, smerenia, bunătatea. În ce fel se schimbă imaginea noastră despre Isus atunci când privim la modul în care El este prezentat în Apocalipsa 6:16?

Întrebarea 4: În Apocalipsa 6:17, cei ce au parte de Mânia Mielului adresează o întrebare crucială: „cine poate sta în picioare?”. Mai târziu în capitolul 7, vedem că cei îmbrăcați în haine albe „stau în picioare înaintea scaunului de domnie”. Ce înseamnă să stai în picioare și cum ajunge cineva la această stare? Vezi Apocalipsa 7:3, 14, 15.

Întrebarea 5: Care este starea binecuvântată a celor ce sunt îmbrăcați în haine albe? Cum răsplătește Dumnezeu acolo în cer pe cei ce au rămas credincioși Lui? Vezi Apocalipsa 7:15-17.

Aplicații

Privind la ceea ce se întâmplă pe parcursul capitolelor 6 și 7 din Apocalipsa, suntem chemați să învățăm câteva lucruri importante pentru viața de credință:

- Să ne aducem aminte că judecata lui Dumnezeu asupra lumii este iminentă și că, așa cum scrie în Romani 1:18, mânia lui Dumnezeu se va descoperi împotriva oricărei necinstiri a Lui. De aceea, suntem chemați să îl cinstim pe Dumnezeu prin renunțarea la sine și păzirea poruncilor Lui.
- Să propovăduim Evanghelia celor ce sunt departe de Dumnezeu, pentru ca aceștia să se întoarcă la El și astfel să aibă parte de protecția Lui, și nu de mânia Mielului.
- Să privim la răsplata finală care ne va fi oferită nouă celor credincioși Lui, și să ne trăim viața plini de recunoștință și adorare la adresa lui Dumnezeu.

Notițe:

LECȚIA 5

Cele 7 trâmbițe – Dumnezeu este suveran

Text: *Apocalipsa 8:1-11:19*

Ideea centrală: Judecata asupra lumii, anunțată gradual prin cele șapte trâmbițe, pune în evidență tensiunea dintre dreptatea și mila lui Dumnezeu, între mânia cu care se aplică pedeapsa și oportunitatea de pocăință oferită oamenilor. Pe măsură ce judecata se intensifică, sunt accentuate rolul rugăciunii și al mărturiei creștine în mijlocul necazurilor, care culminează cu proclamarea domniei lui Hristos ca Rege victorios și a Împărăției Sale triumfătoare.

Scopul: Ziua de răzbunare a Dumnezeului cel Preaînalt față de omenirea care L-a respins pe Isus este un mod nu doar de a-și arăta dreptatea, dar și un prilej dat omenirii de a se pocăi și întoarce de la faptelor lor rele.

Explicarea textului

În acest pasaj ne aflăm practic la momentul ruperii ultimei peceți - a șaptea - ceea ce înseamnă deschiderea sulului cărții. Acest moment este unul solemn, marcat de tăcerea de o jumătate de ceas în ceruri.

Ruperea primelor peceți a adus după sine evenimente dramatice care sunt realități istorice continue, a căror origine este ancorată în cuvântul lui Dumnezeu, încă din Geneza 3:15 *„ Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”*

Deschiderea sulului aduce răsunetul celor 7 trâmbițe, care duc istoria până la sfârșitul ei escatologic și instaurarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Tăcerea cerească ce precede sunetul trâmbițelor ar putea fi asociată cu tăcerea de la ceasul tămâierii din templu, când toate instrumentele muzicale și cântarea încetau și se păstra o liniște solemnă în acel moment sacru – timpul în care poporul se ruga în taină. *„Îngerului i s-a dat tămâie multă ca s-o aducă împreună cu rugăciunile sfinților”* (Apocalipsa 8:3-4) – momentul de așteptare pentru revărsarea dreptății lui Dumnezeu.

Liniștea este perturbată imediat în momentul în care *„îngerul a luat cădelniță, a umplut-o din focul de pe altar și a aruncat-o pe pământ”* (Apocalipsa 8:5). Acest moment anunță pedepsele ce aveau să se abată asupra pământului, un cadru asemănător fiind reprodus și în Ezechiel 10:2 când Dumnezeu îi cere îngerului: *„umple-ți mâinile cu cărbunii aprinși ... și împrăștie-i peste cetate”* – nenorocirea având să se abată peste cetatea Ierusalimului (prin ducerea poporului în robie).

Aruncarea „focului de pe altar pe pământ” este semnalul care pune în mișcare evenimentele ce urmează, și anume sunetul primelor 4 trâmbițe a cărui efect principal este lovirea habitatului uman - pământul, marea, apa și atmosfera terestră - făcând viețuirea pe pământ tot mai grea.

Primele 4 trâmbițe au vizat pământul locuit de oameni pe care aceștia trebuiau să-l stăpânească și să-l păzească, mandatul primit în Geneza. În schimb, aceștia au ales „să-l nimicească” datorită minții lor blestemate. Astfel vedem că aceste nenorociri anunțate prin cele 4 trâmbițe sunt efectul a ceea ce au început deja oamenii prin mâinile lor.

Sunetul celor 4 trâmbițe este urmat de mesajul adus de vultur - „vai-ul profetic” - care anunță intensificarea urgiilor care vor veni peste pământ prin sunarea ultimelor trei trâmbițe. Însă aceste „vai-uri” rostite sunt nu doar revărsarea dreptății lui Dumnezeu asupra nelegiuirii oamenilor, ci și prilejul de a mai primi o șansă prin pocăință, lucru pe care Ioan îl enunță în capitolul 9:20, 21 că în ciuda urgiilor, „oamenii nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor”. Acest lucru sprijină spusele lui Pavel din Romani 1:28, 29 -

„Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor... astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire”, iar *„Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor”*. Însă această lipsă de reacție a oamenilor înspre pocăință este consecința „împietririi inimii” care *„înăduşă adevărul în nelegiuirea lor ... pentru că nu L-au proslăvit, nu I-au mulţumit, inima lor s-a întunecat şi au înnebunit”* (Romani 3:18-32).

Dacă primele 4 trâmbițe au vizat pământul, răsunetul ultimelor 3 trâmbițe îl vizează pe om ca urmare a dezintegrării sale morale și sociale. Efectele sunt chinuirea spirituală și fizică a oamenilor (anxietate, depresie, paranoia, boli) de către hoardele „domnului puterii văzduhului ” căruia aceștia îi slujesc. De menționat că aceste urgii sunt limitate ca și perioadă și îi vizează doar pe aceia care nu au pe frunte pecetea lui Dumnezeu.

Dacă sunetul trâmbiței a cincea permite duhurilor răutății să provoace suferințe fizice și psihice celor ce se închină la fiară, vedem că sunetul celei de a șasea trâmbițe eliberează îngerii întunericului legați lângă „râul Eufrat” și care conduc o mare oștire cu care vatămă omenirea prin „foc, fum și pucioasă”. Această formă de vătămare anunțată de trâmbița a șasea este sub forma războaielor care se vor intensifica între popoare, atrăgând numeroase decese.

Până acum observăm că sunetul trâmbițelor rezonează cu cuvintele Domnului Isus care spune*: „veți auzi de vești de războaie, un neam se va scula împotriva altui neam, pe alocuri vor fi cutremure, foamete și ciume”* (Marcu 13:7-8). „Dar încă nu va fi sfârșitul” (Marcu 13), adică sunarea din trâmbița a șaptea care anunță *„sfârşirea tainei lui Dumnezeu după cum vestise El servilor Săi profeţii”* prin *„trecerea împărăţiilor acestei lumi în mâinile Domnului nostru şi ale Cristosului Său şi El va domni în vecii vecilor.”* (Apocalipsa 11:15) „Cât despre ziua aceea” marcată de sunetul trâmbiței a șaptea *„nu ştie nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”.* (Marcu 13).

Dar *„mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor”* (Marcu 13), adică va *„trebui să profeţeşti din nou cu privire la multe popoare, naţiuni, limbi şi regi”* (Apocalipsa 10:11). Acest act vine în urma hrănirii cu cuvântul lui Dumnezeu *(„şi am luat cărticica din mâna îngerului şi am mâncat-o”*), care este într-adevăr *„mai tăietor decât orice sabie, pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţurile şi gândurile inimii”* (Evrei 4:12). Iar pentru cine acceptă acest cuvânt, el poate fi „dulce ca mierea” (gustul care anticipează gloria și victoria lui Dumnezeu), iar pentru cel care respinge cuvântul acesta îi va fi „amar în stomac” (gust care anticipează mânia și judecata lui Dumnezeu).

Tot înainte de trâmbița a șaptea, Ioan mai introduce o paranteză în care i se cere măsurarea templului lui Dumnezeu, un aspect simbolic care are de-a face cu rezidirea și păzirea templului format din „pietrele vii” adică oamenii, Biserica lui Hristos pe care „porțile Locuinței morților nu o vor birui”. Știm acest lucru deoarece lucrarea Domnului Isus a fost încheiată, astfel că nu mai vorbim de un templu fizic, material, ci de unul organic, format din credincioșii Lui.

Pe lângă acest fapt, Ioan introduce imediat în text pe cei doi martori, care vor profeți în curtea de afară a templului, curte care nu a fost dată înspre măsurare, ci a fost dată neamurilor ca să fie călcată. Cei doi martori par să meargă înaintea lui Dumnezeu asemenea lui Ioan Botezătorul „în duhul și puterea lui Ilie”, ca să întoarcă inimile oamenilor. Cei doi martori par să simbolizeze lucrarea Bisericii prin împlinirea mandatului de vestire a Evangheliei în vederea zidirii templului, iar acest lucru rezonează cu versetele anterioare („înghițirea cărții și măsurarea templului”), semn că îndurarea lui Dumnezeu nu s-a sfârșit și El dorește cu orice preț mântuirea păcătosului.

Capitolul 11 se termină odată cu întoarcerea la pocăință a unor oameni, ca urmare a lucrării evanghelice a celor doi martori și de marele cutremur, respectiv cu răsunetul trâmbiței a șaptea și

anunțarea venirii Împărăției lui Dumnezeu. Odată cu venirea Împărăției lui Dumnezeu, vine și răsplata celor credincioși, respectiv pedeapsa celor păcătoși, în funcție de ce a ales fiecare om în dreptul lui.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Ca mesageri ai Domnului, trebuie să ducem oamenilor vestea bună care implică și judecata lui Dumnezeu asupra celor care nu acceptă pocăința. Cum te gândești să-i spui aproapelui tău, care nu-L cunoaște pe Dumnezeu, că mânia și dreptatea Lui se vor manifesta asupra celor păcătoși de pe acest pământ?

Întrebarea 2: Cunoscând modul în care Dumnezeu va face dreptate, Tu cum tratezi păcatele din viața ta? Le mărturisești cuiva? Dar cum îți propui să confrunți păcatul din viața altora?

Întrebarea 3: Vedem că Dumnezeu cheamă la mărturisirea Evangheliei chiar și în mijlocul urgiilor. Ținând cont de încercările prin care a trecut lumea în ultimii ani (pandemie, război), ai fost determinat de aceste circumstanțe să mărturisești mai mult

oamenilor Evanghelia? Dacă nu, cum îți propui să schimbi acest lucru?

Întrebarea 4: Vedem realitatea persecuțiile creștinilor în anumite colțuri ale lumii și vedem acest lucru inclusiv în lucrarea celor 2 martori (Apocalipsa 11:4-11). În schimb, contextul nostru ca și biserică ne așează la polul opus – avem parte de multă libertate și oportunități care pot veni la pachet cu abandonarea principiilor creștine în favoarea plăcerilor de moment. Cum te ajuta evanghelia să rămâi pe calea cea dreaptă și să-ți păstrezi mărturia?

Întrebarea 5: Uneori nedreptatea pe care o suferi sau greutățile prin care treci îți creează impresia că Dumnezeu întârzie să te ajute, sau uită de tine. Cum te încurajează faptul că rugăciunile sfinților sunt înaintea Lui pe altar?

Aplicații

În mijlocul necazurilor, rămâi în Cuvântul lui Dumnezeu. Fă-ți timp zilnic să urmezi un program de citire a Bibliei, păstrează părtășia cu frații, nu rata întâlnirile cu grupul mic, este mediul cel mai potrivit de creștere spirituală, încurajare și rugăciune, păstrează-ți credincioșia în Hristos și rămâi integru si fidel adevărului.

Rugăciunile copiilor lui Dumnezeu sunt necurmat înaintea Lui, iar El nu întârzie să răsplătească celor care-L iubesc, de aceea nu te opri din a mijloci.

Notițe:

LECȚIA 6

Istoria omenirii, un conflict deschis între Satan și credincioși

Text: *Apocalipsa 12:1-15:8*

Ideea centrală: Conflictul cosmic între forțele binelui și ale răului s-a extins pe pământ, devenind un război spiritual care se împletește cu istoria omenirii, de la început până la sfârșit. Victoria finală a lui Dumnezeu, a Mielului și a credincioșilor este certă și absolută. Judecata forțelor răului (Satan, fiara și cei care se opun lui Dumnezeu) este inevitabilă. Cunoscând deznodământul, credincioșii sunt chemați să rămână statornici în credință și perseverenți în sfințenie, în ciuda suferinței și opoziției cu care se confruntă pe parcursul luptei.

Scopul: Hristos cheamă Biserica la o înțelegere a realităților spirituale din spatele scenei, a faptului că Dumnezeu e suveran, e în controlul a tot ceea ce se întâmplă, a faptului că biruința finală îi aparține Lui. Acest lucru ar trebui să aducă în inimile credincioșilor pace, încurajare și dorința de a rămâne credincioși până la capăt.

Explicarea textului

În capitolele 12-15 suntem invitați să reparcurgem istoria pornind de la conflictul dintre sămânța femeii si șarpe, conflict pe care îl găsim la începutul cărții Geneza. Imaginea cerească din capitolul 12:1 – femeia învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap – își are corespondentul pe pământ în clipa rostirii ei de către Dumnezeu, în Geneza 3:15. Această rostire a generat vrăjmășia dintre Femeie și Balaur, dintre Sămânța ei și sămânța lui, vrăjmășie care a marcat întreaga istorie.

Biruința Seminței femeii pe pământ concretizată prin nașterea, viața, moartea și învierea Domnului Isus a declanșat în ceruri războiul dintre Mihail și îngerii lui, și Balaur și îngerii lui. Biruința oștilor lui Mihail a dus la aruncarea Balaurului din ceruri. Strigătul de biruință din ceruri a însemnat, în același timp, un strigăt de război pe pământ.

Ultima secțiune a capitolului (v. 13-17) zugrăvește războiul întețit pe pământ împotriva femeii, care, în această fază a derulării istoriei, este poporul Israel. După ce femeia e luată din calea Balaurului, prin împrăștierea poporului Israel în toată lumea, acesta se năpustește împotriva rămășiței „Seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos", adică împotriva credincioșilor din toată lumea.

Astfel se așează scena pentru confruntarea din capitolul 13, unde vedem istoria Bisericii, după ieșirea de pe scenă a lui Israel, ca națiune. Ca urmare, scopul capitolului 12 nu este să prevestească o istorie, ci să reprezinte bătălia care stă în spatele istoriei.

Conflictul dintre Biserică și Răul demonic este în continuare ilustrat în capitolul 13. Alături de Balaurul identificat cu Satan apar două fiare, care pot întruchipa puterea politică și puterea religioasă a lumii. Cele două fiare reprezintă o conjugare a puterii politice cu cea religioasă. Scopul Balaurului, care este atins prin aceste două fiare, este să-i facă pe toți locuitorii să i se închine.

Capitolul se termină cu renumitul număr al numelui fiarei: 666. Dincolo de filosofările pe tema codului de bare, a pașaportului biometric, a cipului etc., acest număr ar putea reprezenta foarte ușor compromisul, inima noastră împărțită, jumătățile noastre de măsură, inima noastră care nu este în totul a Domnului, tocmai ca să putem cumpăra și vinde în voie. Presiunea pusă de Balaur prin cele două fiare este atât de mare încât întrebarea care se pune este dacă va mai rămânea cineva în picioare.

Răspunsul vine imediat în capitolul 14, care cuprinde patru tablouri: primul tablou (v.1-5) Îl prezintă pe Miel împreună cu cei

o sută patruzeci și patru de mii alături de El; al doilea tablou (v.6-13) atenționarea celor trei îngeri, urmată de o atenționare pentru biserici; ultimele două tablouri (v.14-16, 16-20) anunță secerișul grânelor și culesul viei, aducând astfel, imagini de final de istorie. Imaginea celor o sută patruzeci și patru de mii, alături de Miel, devine o puternică motivare la biruință pentru toți urmașii lui Hristos din acele vremuri dar și și pentru cei din întreaga istorie.

Imaginile secerișului pământului și culesul viei de la sfârșitul istoriei, din finalul capitolului 14, ne sunt detaliate în capitolele 15 și 16. Începutul capitolului 15 (v.1-5) ne prezintă rezultatul secerișului, grâul adunat în grânarul lui Dumnezeu, biruitorii fiarei care se află înaintea scaunului de domnie a lui Dumnezeu, slăvindu-L pentru dreptele Sale judecăți. Iar în urma culesului viei, strugurii sunt aruncați în teascul mâniei lui Dumnezeu pentru a fi călcați în picioare, lucru anunțat de cei șapte îngeri pregătiți să reverse cele șapte urgii, cele șapte potire pline de mânia Lui Dumnezeu.

Pentru bisericile cărora Dumnezeu se descoperă, înțelegerea realităților spirituale din spatele scenei și înțelegerea faptului că ele sunt parte a planului unui Dumnezeu care stă pe tron, care, prin lucrarea Întrupatului Său Fiu continuă să aibă controlul deplin asupra desfășurării istoriei și a planurilor Sale, aveau menirea să liniștească inimile celor din Biserica lui Hristos, care, la acel moment, treceau prin suferințe din pricina Numelui Său. Bisericile Apocalipsei sunt încurajate la biruință, în mijlocul problemelor cu care erau confruntate, păstrând vie și nealterată convingerea că biruința finală aparține lui Dumnezeu și Hristosului Său.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Enumerați evenimente de-a lungul Scripturii care arată clar lupta dintre Șarpe și sămânța femeii *până la venirea* lui Isus.

Întrebarea 2: Enumerați evenimente de-a lungul Scripturii care demonstrează clar lupta dintre Șarpe și credincioșii care formează Biserica lui Hristos de după înălțarea Lui Isus. Enumeră evenimente din viața ta care arată această luptă.

Care ar fi secretul biruinței, al trăirii unei vieți liniștite chiar în mijlocul încercărilor?

Întrebarea 3: Cele 2 fiare din capitolul 13 pot fi reprezentate de puterea politică și religioasă de-a lungul istoriei. Care sunt presiunile pe care aceste două fiare le exercită azi asupra ta? Care sunt tentațiile pe care acestea ți le oferă în schimbul compromisului?

Care sunt resursele lăsate de Dumnezeu în viața credinciosului pentru a rezista acestor presiuni și tentații? Tu folosești aceste resurse?

Întrebarea 4: În ciuda războiului declanșat de Satan împotriva credincioșilor, vedem alături de Miel o sută patruzeci și patru de mii de oameni. Tot așa, în fața tronului lui Dumnezeu, la sfârșitul secerișului, vedem o mulțime de oameni slăvindu-L. Ce îți comunică această imagine? Ce sentimente și ce dorințe ar trebui să nască în tine aceste imagini?

Întrebarea 5: Tabloul de final de istorie prezintă și culesul viei, și călcarea teascului mâniei lui Dumnezeu. Ce îți comunică această imagine, și cum ar trebui să reacționezi pentru viața ta, și pentru viața celor de lângă tine în lumina acestor imagini?

Aplicație:

Ceea ce aduce biruință în vremuri bune și rele deopotrivă este cunoașterea lui Dumnezeu și a planurilor Lui și trăirea în lumina adevărurilor înțelese.

Stai lângă Cuvântul lui Dumnezeu zilnic, căutând să-l înțelegi și să-l trăiești, rămâi curat și în procesul de sfințire, pentru ca Duhul lui Dumnezeu să te îndrume și să te asiste, și rămâi lângă frații tăi care te pot păzi de rău și te pot modela! Acesta este secretul biruinței!

Notițe:

LECȚIA 7

Cele 7 potire: Căderea Babilonului

Text: *Apocalipsa 16-18*

Ideea centrală: Judecata atinge apogeul odată cu revărsarea celor șapte potire peste pământ și cauzează prăbușirea tuturor sistemelor politice, economice și sociale dominate de aroganță, idolatrie și corupție. Astfel, se deschide calea pentru instaurarea deplină a Împărăției lui Dumnezeu.

Scopul: Având perspectiva distrugerii totale a lumii vechi, creștinii sunt îndemnați la vigilență, credincioșie și la respingerea ispitelor lumești.

Explicarea textului

A treia și ultima serie de judecăți este și aceasta într-o relație cu ce s-a întâmplat anterior (cele 7 peceți, urmate de cele 7 trâmbițe). Există o asemănare clară între urgiile din Egipt și judecata pusă în mișcare de potire.

Primul potir îi afectează pe cei care Îl resping pe Dumnezeu, dar nu și pe urmașii Mielului. Al doilea și al treilea au o acțiune paralelă de transformare a apelor în sânge, similar cu cea de-a treia trâmbiță, ambele urmărind șablonul primei urgii din Exod. Spre deosebire de trâmbiță, când au fost afectate doar a treia parte din ape, acum toate apele sunt afectate.

Al patrulea potir este vărsat peste soare, aducând o arșiță cumplită asupra oamenilor. Aceștia însă nu s-au pocăit, ci dimpotrivă, au hulit Numele lui Dumnezeu, ignorând faptul ca unica soluție de a scăpa de mânia Lui este să fugi la El.

Odată cu cel de-a cincilea potir apare o schimbare. Dacă primele patru potire aveau legătură cu natura (pământ, ape, soare), următoarele trei sunt aplicate puterilor răului. Al cincilea potir este vărsat peste tronul fiarei și are ca efect asupra oamenilor întunericul și durerea. Păcătoșii, din nou, reacționează greșit, hulind pe Dumnezeu. Nici măcar intensitatea acestor dureri cumplite nu i-a trezit la realitatea situației în care se aflau.

Cel de-al șaselea potir produce efecte descrise mai detaliat, pregătind calea spre sfârșit. Odată cu vărsarea acestui potir, râul Eufrat seacă pentru a pregăti calea împăraților din Est. Ioan nu aduce explicații asupra împăraților din Est, ci trece mai departe la descrierea celor trei duhuri demonice care au rolul de a face semne miraculoase cu scopul de a aduna împărații pământului la o ultimă bătălie în ziua cea mare a Domnului (vezi 2Pet. 3:12).

Relatarea potirelor este întreruptă de afirmația lui Isus, similară cu cea din cap. 3:3. În antiteză cu adunarea celor răi împotriva lui Dumnezeu, această afirmație a Domnului ne aduce înapoi la realitatea situației. Ideea este că aceia dintre noi care vom fi prinși nepregătiți vom fi dați de rușine, fiind considerați ca cei din afara poporului lui Dumnezeu.

Înaintea vărsării celui de-al șaptelea potir, duhurile rele se strâng pentru bătălia finală în locul numit Armaghedon. Oricât de puternice pot părea forțele răului, Dumnezeu va avea victoria.

Punctul culminant vine cu cel de-al șaptelea potir care vorbește despre o distrugere totală. Cel de-al șaptelea înger varsă potirul în aer atacând duhurile rele chiar în elementul lor. Atunci Ioan aude venind dinspre tron glasul care spune „S-a isprăvit”.

În prima parte a capitolului 17 este prezentată o femeie prostituată care stă pe o fiară (17:1-6). Descrierea acestei femei este o imagine vie, combinând caracteristicile regale cu corupția morală și religioasă. Nume scrise pe frunte apar destul de des în această carte: slujitorii lui Dumnezeu sunt pecetluiți în acest fel, dar și

slujitorii Mielului sunt marcați similar. Pe de altă parte, același lucru se întâmplă cu susținătorii fiarei.

Fiara este o arătare plină de grozăvie. Cu șapte capete și zece coarne, este o arătare atât de înfiorătoare încât nu poate fi asemănată cu nimic din creație. Existența acesteia, dispariția, apoi reapariția fiarei (17:8) este un motiv de uimire pentru oameni. Legat de fiară ni se dă un indiciu: cele șapte capete sunt șapte munți. Inevitabil cititorul merge cu gândul la Roma antică care era așezată pe șapte coline. Pentru primul secol, Roma avea o asemănare izbitoare cu Babilonul din literatura profetică a Vechiului Testament. Având în vedere că textul nu dă detalii mai clare referitoare la fiară, la capetele ei și la cele zece coarne, orice încercare de a încadra această fiară unei perioade istorice sau unui sistem politic este pură speculație. Ce este însă clar e faptul că fiara cu cele șapte capete și zece coarne este în totalitate sub puterea lui Satan și urmărește scopurile lui.

Judecata prostituatei (17:15-18) este descrisă în a treia parte a capitolului. Un prim aspect al judecății este faptul că forțele răului nu au coeziune, ci sunt pline de ură reciprocă. Acest aspect duce la distrugere din interior, prostituata fiind consumată de însăși forțele răului. Fundamentul pentru toate acestea este voia divină – fiara și aliații săi sunt în mâna Dumnezeului pe care ei îl sfidează. Alianța împăraților cu fiara este temporară, doar pentru a împlini judecata prostituatei, și va sta în picioare până când se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.

Capitolul 18 începe cu anunțul făcut de înger asupra căderii Babilonului. Deși această cădere este încă în viitor, este atât de sigură încât se poate relata despre ea ca și cum deja a avut loc. Apoi Ioan aude un alt glas care cere poporului lui Dumnezeu să părăsească cetatea și să nu aibă nimic de-a face cu lucrurile ei necurate. Compromiterea cu lumescul este fatală. Oamenii lui Dumnezeu, în timp ce își joacă rolul în cadrul comunității, trebuie să se țină departe de ceea ce implică valorile lumești.

În pasajul din 18:6-8, aceeași voce continuă judecarea cetății vestind distrugerea totală ce va avea loc „într-o zi”, fără avertizări și fără întârziere. Sunt prezentate 4 urgii: moartea, tânguirea, foametea şi focul prin care Domnul aduce judecata meritată.

În ultima parte a capitolului 18 atenția se mută de pe forțele răului, care deplâng situația lor în relație cu cetatea, pe forțele binelui. O chemare la bucurie pentru judecata mult așteptată, contrastează cu plângerea din paragraful precedent.

Versetul 24 indică un alt motiv pentru care „cetatea” trebuie înțeleasă simbolic: *„acolo (în cetate) a fost găsit sângele tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ”*. Devreme ce nu există o cetate pe pământ căreia sa i se poată atribui acest fapt, Babilonul este în mod clar un simbol al tuturor orașelor/cetăților pământești în care valorile Babilonului se manifestă până la judecata finală a acestuia.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Când te gândești la Hristos venind ca un hoț în noapte (16:15), ce presupune să fii pregătit de venirea Lui?

Întrebarea 2: Ca oameni ce trăim într-o societate care acordă valoare realizărilor omenești, ce lecții putem învăța din căderea Babilonului?

Întrebarea 3: În lumina textului din cap.17:15-17 ce exemple cunoști în care răul a terminat distrugându-se pe sine însuși?

Întrebarea 4: Cum putem să ne folosim discernământul pentru a înțelege corect rolul conducătorilor și guvernelor în planul lui Dumnezeu?

Întrebarea 5: În ce mod trebuie noi să „ieșim afară" din Babilonul zilelor noastre cu sistemul lui corupt, și să ne separăm de căile lui?

Notițe:

LECȚIA 8

Cele 7 viziuni ale sfârșitului: Triumful Dumnezeului Atotputernic

Text: *Apocalipsa 19:1-20:14*

Idea centrală: Biruința absolută a lui Hristos asupra răului și instaurarea deplină a Împărăției împlinesc planul etern de răscumpărare al lui Dumnezeu. Sărbătoarea devine o stare veșnică pentru toți credincioșii care se unesc pentru totdeauna cu Mirele lor. Nimic nu mai poate afecta bucuria negrăită, căci forțele răului (fiara, profetul mincinos și Satan) sunt înfrânte pentru totdeauna, iar judecata finală dispune eradicarea răului din Univers. Triumful final este al Binelui.

Scopul: Să încurajeze și să dea speranță fiecărui urmaș al lui Cristos prin asigurarea că Dumnezeul Atotputernic va triumfa în final asupra dușmanilor și prin certitudinea unei judecăți finale a tuturor oamenilor.

Explicarea textului

Ultima secțiune circulară a Apocalipsei anunță triumful lui Dumnezeu peste întreaga creație (17:1-20:15), o temă centrală în Apocalipsa. Ca exprimare decisivă a acestui triumf, secțiunea se încheie cu judecata finală a omenirii (20:11-15).

19:1-10 Bucurie în cer și pe pământ și Ospățul nunții Mielului

Apocalipsa poate fi numită și „o poveste cu două femei”: prostituata Babilonului și mireasa Mielului. Cele două se întâlnesc în Apocalipsa 19:1-10. Babilonul reprezintă sistemul mondial malefic care se concentrează pe valorile pământești și temporale (Ap. 17-18), în timp ce noul Ierusalim se concentrează pe valorile

cereşti şi eterne (Ap. 21-22). Destinele lor viitoare nu ar putea fi decât radical diferite.

Paragraful despre judecata Babilonului se încheie cu o cântare de bucurie în cer la încheierea judecăților lui Dumnezeu. În contrast puternic cu lamentațiile consoartelor Babilonului, corurile cereşti izbucnesc într-o mare liturghie de celebrare a lui Dumnezeu.

După distrugerea Babilonului (17:1-19:5), asistăm la victoria deplină şi finală a lui Dumnezeu asupra forțelor răului (19:6-20:15). Victoria lui Dumnezeu începe cu anunțul că este timpul pentru nunta Mielului (19:6-10), un anunț care include marea mulțime care sărbătoreşte începutul domniei eterne a lui Dumnezeu (19:6-8) şi o binecuvântare a celor care sunt invitați la ospățul de nuntă al Mielului (19:9).

Ospățul sau Cina nunții Mielului este viitoarea sărbătoare a comuniunii lui Dumnezeu cu poporul său în noua creație. Această sărbătoare eternă a poporului lui Dumnezeu contrastează cu „marele ospăț al lui Dumnezeu", în care păsările consumă trupurile moarte ale dușmanilor Lui (19:17-18, 21). În general, imaginea ospățului de nuntă transmite ideea unui timp personal, intim şi plin de bucurie al părtăşiei pe care Dumnezeu o pregăteşte pentru poporul Său.

Şapte viziuni ale sfârşitului

După lunga secțiune de la 17:1 la 19:10, care este în mare parte prezentată ca o înregistrare a ceea ce Ioan a auzit (de la diferiți îngeri, vocea de pe tron şi marea mulțime din cer), revenim acum la stilul mai comun al textului din Apocalipsa 4, la ceea ce Ioan a văzut. Aşa cum secțiunea anterioară a fost unificată prin forma revelației, secțiunile următoare sunt unificate prin şapte apariții ale expresiei „am văzut", creând o secvență de şapte viziuni nenumerotate:

19:11 Apoi am văzut cerul [stând] deschis...

19:17 Am văzut un înger care stătea în picioare în soare...

19:19 Și am văzut fiara, regii pământului și armatele lor...

20:1 Am văzut un înger care cobora din cer

20:4 Am văzut niște tronuri ... Am văzut și sufletele...

20:11 Apoi am văzut un tron mare și alb și pe Cel ce ședea pe el... 20:12 I-am văzut pe morții mari și mici...

21:1 Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou... 21:2 Și am văzut cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim...

Deoarece pe parcursul Apocalipsei, am regăsit și alte viziuni care par să descrie același lucru din perspective diferite, cu accente teologice diferite, dar adesea legate și interconectate, este mai logic să interpretăm aceste șapte viziuni ca oferind șapte perspective asupra a ceea ce înseamnă relația lui Dumnezeu cu lumea, prin prisma revenirii lui Hristos.

19:11-21 Victoria Regelui Regilor și Domnului Domnilor asupra tuturor dușmanilor

În acest pasaj, victoria finală a lui Dumnezeu asupra răului continuă să se desfășoare (19:6-20:15). După anunțarea nunții Mielului în 19:6-10, citim despre a doua venire a lui Hristos în 19:11-21. El este portretizat de-a lungul acestui pasaj ca Războinic, Judecător și Rege, care se întoarce în glorie și putere pentru a-și învinge dușmanii și a-și stabili domnia universală.

Prima parte a acestei unități (19:11-16) evidențiază câteva atribute și acțiuni ale lui Isus. În a doua jumătate (19:17-21), are loc bătălia epică de la „Armaghedon” (cf. 16:14, 16) în care Hristos câștigă doar prin faptul că apare și vorbește despre victorie (vezi 19:20a). Cele două fiare sunt aruncate vii în iazul de foc, iar adepții lor sunt uciși și ținuți pentru judecata finală (vezi 20:11-15).

Pasajul se încheie cu dușmanii lui Dumnezeu care ajung un ospăț pentru păsările de pradă, o imagine macabră care contrastează cu ospățul de nuntă mesianic al Mielului.

20:1-15 Condamnarea lui Satan și judecata finală

Întregul sistem al răului a fost eradicat din Univers (20:1-10), iar omenirea, înzestrată cu capacitatea de-a alege binele sau răul, stă acum în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu (20:11-15), pentru ca cei care au ales sistemul diabolic al lumii să fie pedepsiți, iar cei care au ales calea lui Dumnezeu să fie răsplătiți (20:15). Cel care stă pe scaunul de judecată este Dumnezeu, care va judeca lumea prin intermediul Fiului Său.

Vechea creație (cerul și pământul), coruptă de răzvrătire, păcat, haos și moarte, fuge din fața scaunului de judecată, ca semn al trecerii ei definitive (20:11b). Noua creație a lui Dumnezeu o va înlocui pe cea veche (cf. 20:11b; 21:1) și nimic din ceea ce s-a împotrivit lui Dumnezeu nu își va găsi locul în „cerul nou" și pe „pământul nou".

Nimeni nu poate evita judecata („mari și mici... Fiecare a fost judecat după faptele lui."). Fiecare persoană, fără nici o excepție, se va înfățișa în fața Judecătorului, iar cele trei domenii ale morții („marea", „moartea" și „Locuința morților/Hades") îi cuprind pe toți oamenii care au trăit și murit vreodată pe Pământ.

Judecata se va face pe baza unor cărți în care sunt consemnate faptele fiecărui om care a trăit vreodată. Faptul că oamenii vor fi judecați în conformitate cu faptele făcute în timpul vieții este o temă recurentă în Apocalipsa. Iar toți cei care vor fi judecați doar pe baza faptelor sunt pierduți pentru totdeauna (20:12b, 15; cf. Isa. 64:6; Rom. 3:9-12). Pentru aceștia, cărțile judecății sunt, de fapt, cărți ale condamnării.

Între cărțile de judecată se distinge, însă, „Cartea Vieții", scrisă înainte de întemeierea lumii (13:8; 17:8). Indiferent de interpretarea acestei Cărți a Vieții, la momentul judecății, Cartea va conține doar numele celor mântuiți pe baza jertfei Mielului (cf. 13:8).

Cărțile de judecată accentuează relația dintre om și propriile fapte. „Cartea vieții" vorbește despre relația dintre om și jertfa lui

Hristos. În primul caz, oamenii sunt condamnați la iad pe baza faptelor; în al doilea, oamenii sunt acceptați în noua creație pe baza jertfei (20:15). Avem, așadar, contrastul dintre faptele omului și harul lui Dumnezeu.

Cei scriși în „Cartea vieții" sunt și ei judecați după faptele lor (20:12-13; cf. 2 Cor. 5:10), dar nu pentru a fi condamnați, ci pentru a fi răsplătiți (cf. Ioan 5:24). Deși mântuirea nu este prin fapte, faptele contează: răsplătirea mântuiților depinde de ce și cât au făcut pentru Mântuitorul.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Capitolul 19 începe cu *Aleluia!* - o cântare de laudă la adresa lui Dumnezeu. Dacă ai scrie un cântec de laudă pentru Dumnezeu, ce ai include în mulțumirea ta pentru faptele lui Dumnezeu din viața ta?

Întrebarea 2: Cum încearcă oamenii să scape de judecata lui Dumnezeu?

Întrebarea 3: De ce credeți că subiectul iadului este evitat în cultura contemporană și chiar în rândul multor creștini?

De ce este important să vorbim despre realitatea iadului?

<u>Întrebarea 4:</u> Ce așteptați cel mai mult de la revenirea lui Hristos?

<u>Întrebarea 5:</u> Cum ar trebui ca judecata finală a răului și răsplata credincioșiei să afecteze modul în care trăim acum?

Aplicații

1) Satan nu este pe măsura lui Dumnezeu

Pe tot parcursul Apocalipsei, am văzut că Satan nu este egalul și opusul lui Dumnezeu, ci este infinit mai slab. Acest lucru este subliniat încă o dată în Apocalipsa 20:1-10, în mai multe moduri.

În primul rând, un mesager angelic vine din cer, deținând cheia de la groapa fără fund. Acest lucru ne reamintește că Dumnezeu, nu Satan, deține controlul final asupra gropii. În al doilea rând, îngerul lui Dumnezeu este suficient de puternic pentru a-l prinde și a-l lega

pe Satan; dacă până și slujitorul lui Dumnezeu este mai puternic decât Satan, Dumnezeu trebuie să fie mult mai puternic. În al treilea rând, Satan poate părăsi groapa doar atunci când este „eliberat” (v. 3,7) de Dumnezeu. În al patrulea rând, diavolul suferă o înfrângere decisivă, finală și eternă: fără nicio urmă de luptă, el este „aruncat în iazul de foc și sulf” și „chinuit zi și noapte în vecii vecilor” (v. 10).

Satan are marile avantaje ale longevității (el este șarpele „vechi” din v. 2) și ale capacității de a înșela (v. 8). Dar el nu este pe măsura lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să fi fost o încurajare majoră pentru cititorii originali ai Apocalipsei, care sufereau atacurile lui Satan (vezi 2:9, 13; 3:8-9). Poate fi o amintire la fel de prețioasă pentru cititorii moderni.

2) Cum trăim în lumina sfârșitului și a judecății finale

Doar când vom sta la judecata finală a lui Dumnezeu și veșnicia se va deschide sub ochii noștri vom începe să realizăm cu adevărat cât de măreț este harul mântuirii și cât de binecuvântați suntem să avem numele scrise în Cartea vieții. Abia atunci când vom vedea grosimea paginilor în care s-au consemnat toate gândurile, vorbele și faptele noastre nelegiuite, vom aprecia, la adevărata valoare, sângele Mielului care le-a șters pe toate. Chiar dacă acum avem doar percepții umbrite cu privire la grandoarea mântuirii noastre, să ne trăim viața de zi cu zi ca gest de recunoștință față de această „mântuire așa de mare” (Ev. 2:3).

La judecata finală, vom da socoteală de gândurile (Mat. 5:27-30), vorbele (Mat. 12:36-37) și faptele noastre (Apoc. 20:12-13). Prin urmare, trebuie să veghem zilnic la viața noastră, în totalitatea ei: gândurile să ne fie aservite lui Hristos (2 Cor. 10:6), vorbirea să ne fie dreasă cu sare (Col. 4:6), iar faptele să reflecte mântuirea noastră măreață (Efes. 2:10).

Notițe:

LECȚIA 9

Un cer nou și un pământ nou: Noua creație a lui Dumnezeu

Text: *Apocalipsa 21:1-22:5*

Idea centrală: Restaurarea completă a umanității și a creației marchează etapa finală a planului de răscumpărare al lui Dumnezeu. În noua creație, păcatul, suferința și moartea vor dispărea pentru totdeauna, iar gloria lui Dumnezeu va umple întreaga existență. Credincioșii vor trăi veșnic în pace, armonie, sfințenie și fericire desăvârșite, într-o relație neîntreruptă și nemediată cu Dumnezeul lor. Aceasta este speranța finală a creștinismului.

Scopul: Să (re)aprindă în noi dorul de cer, motivându-ne să trăim astăzi „precum în cer așa și pe pământ".

Explicarea textului

După viziunile care descriu toată decadența întruchipată de Babilon și mai apoi victoria „Celui Credincios" (19:11) asupra Babilonului, urmează ultima viziune a lui Ioan în care descrie starea finală a lucrurilor, cu accent pe noua creație a lui Dumnezeu: „un cer nou și un pământ nou" (21:1-22:5; cf. Isa. 65:17; 66:22; 2 Pet. 3:13). Vechea creație a pierit (20:11; 21:1) și tot ce a fost rău și decăzut în Univers a fost aruncat în infern (20:10, 14-15).

În noua creație vor lipsi marea – sursa răului, locul de origine a tot ce se ridică împotriva lui Dumnezeu (13:1; cf. Isa. 57:20), plânsul, moartea, bocetul (plânsul morții), durerea (21:4), blestemul (22:3) și noaptea (21:25; 22:5). Nimic din ceea ce a făcut ca vechea creație să fie un loc al răului și al suferinței nu se va regăsi în noua creație a lui Dumnezeu (21:4).

Păcatul și răul de asemenea au fost eliminate din noua creație; prin urmare, nici păcătoșii care au ales răul nu vor fi acolo (21:8, 27): „Nimic întinat nu va intra în [Cetatea sfântă]". Lista de opt păcate enumerate (21:8) redă, probabil, opt dintre provocările mari ale bisericilor din Asia Mică (2:1-3:22). Această listă oferă un spectru de păcate care cuprinde întreaga umanitate. Orice păcătos, care nu a fost iertat pe baza jertfei lui Hristos și nu are numele scris în Cartea vieții (21:27), va ajunge în același loc cu răul pe care l-a ales o viață întreagă (21:8, „partea lor este..."; cf. 20:10, 14-15).

Noua creație/Noul Ierusalim este prezentată în contrast cu Babilonul, care reprezintă toate împărățiile acestei lumi aflate sub domnia lui Satan. În pasajul nostru apar câteva contraste și paralale între cele două:

- Mireasa, soția Mielului (21:2,9) – vs. prostituata cu care au curvit împărații pământului (17:2);
- Frumusețea ei este slava lui Dumnezeu (21.11-21) – frumusețea Babilonului, bogățiile acestei lumi (17:4, 18:12-13,16);
- Lumina ei este slava Domnului, luminează națiunile (21.24) – vs. dezmățul și întunericul Babilonului (17:2, 18:3,23, 19:2)
- Națiunile vor aduce slava și gloria (Domnului) în ea (21.24) – bunăstarea Babilonului e adunată din toate părțile pământului (18:12-17);
- Murdăria, spurcăcinea și întinarea nu sunt în ea (21.27) – murdăriile și dezmățul sunt mândria Babilonului (17:4,5)
- Apa vieții și pomul vieții vindecă națiunile (21:6, 22:1-2) – națiunile s-au îmbătat cu vinul Babilonului și au curvit (14:8, 17:2, 18:3);
- Viață și vindecare (22:1-2) – vs. sânge și crimă (17:6, 18:24).

Noua creație/Noul Ierusalim coborât din ceruri oferă toate condițiile pentru ca cei scriși în cartea veții Mielului să trăiască veșnic în prezența Domnului lor. În prezența lui Dumnezeu este viață eternă, slavă, fericire și perfecțiune (vezi 21:9-26). Noua creație a lui Dumnezeu în care „cerul nou" și „pământul nou" devin

una (21:2, 10) este descrisă ca o cetate perfectă („Noul Ierusalim”). Faptul că aceasta este zidită pe temelia celor 12 seminții ale lui Israel și a celor 12 apostoli (21:12, 14) transmite ideea că Cetatea este o metaforă pentru poporul lui Dumnezeu.

Astfel, imaginea Cetății nu descrie o construcție, ci o comunitate (cf. 21:2, 9-10, „Mireasa”). Forma ei cubică, deci cu laturi egale, indică relațiile perfecte dintre credincioși (21:15-17): nu vor mai exista certuri, tensiuni, relații frânte sau reci; părtășia sfinților va fi desăvârșită. Zidul uriaș care înconjoară cetatea și îngerii de la cele 12 porți descriu nu atât siguranța deplină a „cerului”, cât mai ales starea glorificată/desăvârșită a mântuiților (21:12-13): acolo nu vor mai exista slăbiciuni (puncte slabe).

Cele 12 pietre prețioase care împodobesc temelia zidului amintesc de pieptarul Marelui Preot (Ex. 28:17-21; 39:10-14). Este modul lui Ioan de a ne spune că poporul lui Dumnezeu din noua creație este un popor de preoți, având acces nemijlocit în prezența lui Dumnezeu. În aceeași simbolistică, forma de cub perfect a Cetății (21:15-17) amintește de Sfânta Sfintelor (Ex. 25:1-26:37), locul unic al manifestării speciale a prezenței lui Dumnezeu pe pământ.

De fapt, aceste ultime două aspecte fac din noua creație ceva special și de dorit cu ardoare. Dincolo de toată strălucirea, fericirea și eternitatea lui, dincolo de toate binecuvântările unui loc fără moarte, durere și slăbiciuni, „cerul” este locul împlinirii absolute datorită prezenței nemijlocite a lui Dumnezeu (21:3, 7, 22-24). „Vom fi pentru totdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4:17) și „Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2): aceasta face, în primul rând, ca cerul să fie cer! Nu există o încântare și o împlinire mai mare decât să fii, pentru totdeauna, în prezența nemijlocită a Dumnezeului Triunic.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Care sunt asemănările dintre ”sfânta sfintelor” din Vechiul Testament și noul Ierusalim? Ce ne spun aceste asemănări despre acest oraș?

Întrebarea 2: Citiți Geneza 1-3. Care sunt asemănările și deosebirile între prima creație și noua creație/Ierusalimul ceresc?

Întrebarea 3: Uită-te la lista cu ceea ce va lipsi din noua creație. Care dintre acestea sunt încă active în viața ta? Ce faci ca încă de acum să te eliberezi de ele? Cum poți ajuta pe cei din cercul tău de influență să se elibereze și ei?

Întrebarea 4: Orașul ceresc este deschis permanent pentru a-i primi pe toți cei care vor accepta oferta gratuită a apei vieții – dar și închis pentru tot ce este rău. Cum trăim cu această tensiune în comunitățile noastre?

Ce facem pentru a ne asigura că păstrăm o tensiune sănătoasă între inclusivism/inclusivitate și exclusivism/exclusivitate? (Cum reușim să primim cu brațele deschise păcătoșii, dar să stăm departe de păcat/să ne luptăm cu păcatul ca el să nu se răspândească în comunitatea noastră?)

Aplicație

În calitate de ambasadori ai cerului (Fil. 3:20), suntem datori să stârnim și în alții dorul după patria de sus, răspândind în jurul nostru mireasmă cerească sau transformând locul în care suntem așezați într-unul care să oglindească mai clar noua creație: „precum în cer așa și pe pământ”.

1) În noua creație a lui Dumnezeu nu vor mai fi lacrimi, suferință sau moarte (21:4). Dar aici și acum, încă sunt. Prin urmare, să continuăm să acordăm asistență celor care trec prin felurite dureri (orfani, văduvi, săraci, bolnavi), oferindu-le mângâiere, speranță și ajutor.

2) În noua creație a lui Dumnezeu, părtășia sfinților va fi desăvârșită: nu vor mai exista certuri, tensiuni, relații frânte sau reci (21:15-17). Să facem din biserica locală un loc ceresc, eliminând certurile și dezbinările dintre noi.

3) Prezența nemijlocită a lui Dumnezeu reprezintă tot ce are veșnicia mai bun, mai frumos, mai sublim, mai împlinitor. Să

anticipăm încă pe de acum frumusețea și satisfacția acelor trăiri, aducând cerul în sufletul nostru prin: citirea zilnică din Scriptură, rugăciune zilnică și participarea la rugăciunea comunitară, participarea la tot ce înseamnă viața bisericii locale (comunitatea în care afirmăm că ne trăim viața de credință)

Notițe:

LECȚIA 10

Epilog: Vino Doamne Isuse!

Text: *Apocalipsa 22:6-21*

Ideea centrală: Certitudinea revenirii lui Isus Hristos trebuie să motiveze Biserica la credincioșie, sfințire și ascultare, iar iminența revenirii Sale impune o așteptare activă/continuă și veghere.

Scopul: Să întărească speranța noastră în promisiunea revenirii și să ne motiveze la o viață sfântă și evlavioasă în așteptarea întoarcerii în glorie a Marelui nostru Domn și Mântuitor, Isus Hristos.

Explicarea textului

În Apocalipsa ne sunt descoperite suveranitatea și credincioșia lui Dumnezeu, lucrarea răscumpărătoare a lui Isus Hristos și mărturia profetică a Duhului, care conlucrează la realizarea biruinței finale a Binelui asupra Răului universal și îi motivează pe credincioși să persevereze în credință, să trăiască în sfințenie zilnică și să rămână vigilenți în fața încercărilor din lumea trecătoare, având speranța restaurării glorioase a întregii creații și a glorificării lor veșnice în prezența nemijlocită a lui Dumnezeu.

Am ajuns la epilogul cărţii, unde sunt preluate multe dintre temele din prolog dar și din cuprinsul ei. Ceea ce a fost introdus acolo, este concluzionat aici.

Apocalipsa 22:6

Epilogul debutează cu afirmația: „aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate”. Ni se spune că această carte a Apocalipsei este demnă de încredere întrucât „Domnul, Dumnezeul duhurilor profeţilor Şi-a trimis îngerul să le arate robilor Săi lucrurile care

trebuie să se întâmple în curând." Apocalipsa nu e produsul imaginaţiei autorului, ci al inspiraţiei profetice, o inspiraţie garantată, validată de Isus Însuşi.

Într-un anumit sens, epilogul certifică, adevereşte conţinutul cărţii; este o ultimă atestare că ceea ce am citit până acum nu sunt fabule sau mituri, ci adevărul absolut revelat de Dumnezeu, prin Ioan, atât lumii din primul secol creştin, cât şi celor care vor trăi să-L vadă cu ochii lor pe Isus revenind pe norii cerului; este adevărul marii lupte dintre bine şi rău, dintre viaţă şi moarte.

Epilogul conţine trei idei esenţiale:

1) veridicitatea revelaţiei transmise de Isus şi transcrise de Ioan;

2) interdicţia de a elimina sau adăuga la cele scrise în această scrisoare;

3) iminenţa *parusiei*/revenirii lui Hristos, aşadar a împlinirii acestei profeții.

Apocalipsa 22:7-10

În continuare, accentul cade din nou pe a doua venire. „Iată, Eu vin curând!" este o temă repetată frecvent în cartea Apocalipsei (3:11; 22:12, 20), ceea ce denotă importanța pe care acest eveniment o are în contextul general al evenimentelor prezentate în carte. În același timp se constituie ca un apel către destinatari de a lua în serios această profeție, fiindcă ne arată cum să ne pregătim pentru întâmpinarea evenimentelor finale ale istoriei şi, implicit, pentru revenirea glorioasă a Domnului Isus.

Impresia extraordinară dată lui Ioan de aceste revelaţii transcendente îl copleşeşte şi îl determină să se închine în fața îngerului care i le transmite. Ca și în celelalte ocazii, este mustrat și i se atrage atenția că îngerii împreună cu profeții - în particular - și cu credincioșii - în general - sunt doar ființe slujitoare. Închinarea trebuie adusă doar lui Dumnezeu care este suveran.

Lui Ioan i se cere – în opoziție cu ce i se cerea lui Daniel (Daniel 12:4,9) – să nu pecetluiască scrierea deoarece lucrurile scrise sunt pentru un viitor apropiat (Gr., *kairos* – moment potrivit, dar nu din punctul de vedere al oamenilor, ci al lui Dumnezeu). Fără îndoială aşteptarea generală a creştinilor din primele trei secole era, că venirea Domnului urma să aibă loc foarte curând. Acum, după 2000 de ani, înțelegem că pentru Dumnezeu timpul curge altfel (vezi 2Petru cap.3), dar și faptul că evenimentele finalului pot începe oricând în istorie fără un anunț prealabil. Prin urmare, trebuie să fim mereu în veghere. Sunt cel puțin două aplicații foarte concrete care derivă de aici:

1. Biserica trebuie să fie într-o așteptare continuă a venirii Domnului și a împlinirii promisiunilor Sale (v. 20), și,

2. Cartea nu se pretează a fi tratată ca o carte de preziceri, ci este o revelație menită să întărească speranța restaurării întregii creații.

Apocalipsa 22:11-12

În contextul iminentei revenirii lui Hristos ni se aminteşte că înaintea sfarşitului, timpul de har se va încheia, că oportunitatea de a auzi evanghelia va înceta, că venirea Domnului va fi subită, așa încât nu va mai exista timp pentru schimbare și pocăință. Mesajul acesta este o încurajare pentru sfinți, dar și o avertizare pentru cei care Îl resping pe Hristos. Când Isus va reveni, fiecare om va fi judecat după faptele lui așa cum am văzut și în Apoc. 20:12-13.

Aceasta este o temă comună în Noul Testament, temă care nu contrazice faptul că neprihănirea se obține prin credinţă. Apartenența la poporul lui Dumnezeu se dobândește prin mărturisirea credinței în Isus Hristos ca Mântuitor, dar se dovedește prin umblarea în faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care sunt parte din poporul Lui. E ușor să spui: „Cred în Isus!”, dar cum se vede concret aceasta în viaţa ta? A devenit El Domnul tău şi este viața ta cu totul predată şi consacrată

Lui? Aceasta este întrebarea vitală, iar dovada unei susţineri cu gura este demonstrată în comportament şi atitudine.

Apocalipsa 22:13-16

Dacă mergem mai departe în text, găsim din nou cuvintele lui Isus. El se prezintă iarăși că este Alfa și Omega (prima și ultima literă ale alfabetului grecesc), Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Începutul și Sfârșitul. Cele trei perechi de titluri confirmă toate același adevăr, că Hristos este începutul și sursa tuturor lucrurilor, precum și scopul și desăvârșirea tuturor. Într-un cuvânt, este Dumnezeu veșnic.

Apoi rostește ultima fericire dintre cele șapte pe care le găsim în carte (pentru fericirile anterioare, vezi 1:3; 14:13; 16:15; 19:9; 20:6; 22:7.) Suportul acestei fericiri este curăția vieții, sfințenia simbolizată aici prin "spălarea hainelor" și care este o temă comună în Noul Testament. Din punct de vedere teologic, peste tot ea apare sugerând că mântuirea are loc pe baza sângelui care a curs pe Golgota şi nu pe performanţele spirituale ale omului. Atât apostolul Pavel, cât şi apostolul Iacov, susţin adevărul că suntem mântuiţi prin credinţă, fără faptele legii, însă credinţa care salvează este credinţa care lucrează. Suntem mântuiţi doar prin credinţă, însă credinţa mântuitoare nu este niciodată singură, ea este totdeauna însoţită de fapte care o confirmă.

Prin contrast, cei care nu pot beneficia de această fericire sunt descriși printr-o listă de păcate care le caracterizează viața. Sunt cei care Îl resping pe Dumnezeu, care practică cu bună ştiinţă lucruri pe care Dumnezeu le dezaprobă; sunt cei care I se opun Lui și-I ameninţă poporul. Aceşti oameni vor fi excluşi din împărăţia Sa.

În final, Isus reconfirmă autenticitatea celor prezentate în această scrisoare (v. 16) și ne spune că întreaga carte a Apocalipsei este o mărturie pentru Biserică, nu doar primele trei capitole. În plus, avem o descriere a persoanei lui Isus în termenii din Apoc. 5. Isus

este “Rădăcina şi Vlăstarul lui David” precum şi “Luceafărul strălucitor de dimineață”, ambele fiind simboluri ale Mesianităţii.

Apocalipsa 22:17-21

În ultimele versete ale cărții, atenția se mută de la cuvintele lui Isus, la mărturia Duhului prin Biserică. Cartea Apocalipsei este o evanghelie în sine, este cartea care continuă mesajul întregului Nou Testament. Acum, la finalul ei, găsim din nou provocarea, atât din partea Duhului Sfânt, cât şi din partea Bisericii (Mireasa lui Hristos), de a se lua în serios invitaţia lui Isus prin descoperirea dată în Apocalipsa – aceea de a bea cu îndestulare din izvorul vieţii şi al mântuirii. Toţi care aud şi răspund devin parte a acestei chemări către alţii şi aceasta se va întâmpla până la sfarşit. Aceasta este chemarea Evangheliei.

Apocalipsa, la fel precum întreaga Biblie, este o carte sacră și inspirată, iar mesajul ei este complet și mântuitor. Ea este o sinteză a planului lui Dumnezeu și a Evangheliei lui Hristos. De aceea, autorul avertizează foarte serios asupra faptului că distorsionarea celor scrise va avea consecințe grave. Este un avertisment pentru învăţătorii Cuvântului în general şi pentru interpreţii Apocalipsei în particular.

„Vino, Doamne Isuse!” este strigătul, chemarea cu care se încheie această carte. Este exprimarea dorinței de restaurare completă a umanității și a creației, strigăt care marchează etapa finală a planului de răscumpărare al lui Dumnezeu. În noua creație, păcatul, suferința și moartea vor dispărea pentru totdeauna, iar gloria lui Dumnezeu va umple întreaga existență. Credincioșii vor trăi veșnic în pace, armonie, sfințenie și fericire desăvârșite, într-o relație eternă cu Dumnezeul lor.

Aceasta este speranța finală a creștinismului.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Viitorul, în general, induce un sentiment de nesiguranță și îngrijorare. Ce mijloace are la îndemână un creștin ca să scape de acest sentiment? Cum folosești tu aceste mijloace?

Întrebarea 2: Ce înseamnă pentru tine personal prezentarea lui Hristos ca Alfa și Omega, Cel Dintâi şi Cel de pe Urmă, Începutul şi Sfârşitul? Ce spun aceste titluri despre El și despre implicarea Lui în creație și istorie?

Întrebarea 3: Adesea se distorsionează Cuvântul lui Dumnezeu, prin mesaje care diminuează harul lui Dumnezeu, care ridiculizează Duhul lui Dumnezeu, care zădărnicesc învăţăturile lui Dumnezeu, care minimalizează mântuirea lui Dumnezeu. Ce poți face tu ca să păstrezi nedistorsionate Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia Evangheliei?

Întrebarea 4: Care este perspectiva ta asupra eternității? În ce fel te ajută această perspectivă atunci când treci prin circumstanțe dificile?

Cum putem noi, credincioși ai secolului XXI, să creem un sentiment de iminență și o dorință de pregătire pentru întoarcerea lui Hristos în viețile noastre și în comunitățile noastre?

Aplicații

Studiul acestei cărți nu s-a dorit a fi ceva care să ne satisfacă în vreun fel curiozitatea cu privire la viitor. Scopul principal al evenimentelor profetice care au fost consemnate - fie că acestea s-au împlinit deja, sau urmează să se întâmple - este dublu. Pe de o parte, să ne asigure de prezența permanentă a lui Isus alături de poporul Său de-a lungul istoriei și pe parcursul evenimentelor finale. Pe de altă parte, să reprezinte o motivație pentru schimbarea vieții prin curățirea în sângele răscumpărător al lui Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, ca mai apoi să devenim preoții lui Dumnezeu într-o lume păcătoasă și coruptă. Nu este vorba doar de a înțelege vremurile din urmă; este vorba despre a lăsa mesajul Apocalipsei să ne modeleze deciziile, acțiunile și perspectiva asupra vieții, astăzi. Această transformare se manifestă prin asumarea unor responsabilități foarte clar evidențiate în mesajul cărții Apocalipsa.

Societatea în care trăim seamănă izbitor de mult cu cea a Romei din secolul I d.Hr. Relativismul moral reduce noţiunile de ,,corect" sau ,,greşit" la chestiuni de gust personal, preferinţă sentimentală sau context cultural. Într-un astfel de cadru social, impregnat cu erotism, imoralitate, permisivitate, materialism și minciună, un creştin serios ar trebui să își pună aceste întrebări: Care este misiunea mea lăsată de Dumnezeu? Ce ar trebui să fac într-o astfel de lume?

Iată câteva răspunsuri pe care le-am găsit în studiul nostru prin cartea Apocalipsa.

- Să rămânem credincioși Domnului și Mântuitorului nostru. El ne-a răscumpărat din păcat, ne-a câştigat ca să fim ai Lui pentru veci. Noi nu aparţinem lumii, ci lui Hristos, ca urmare trebuie să-L reprezentăm pe Hristos și „interesele" Lui, păzind credința creștină și mărturisind Evanghelia.
- Să aliniem comportamentul nostru la identitatea noastră de creștini, urmași ai lui Hristos, să ne păzim de păcat şi să cultivăm sfinţenia. Chemarea noastră este de a fi sfinţi precum este Domnul nostru.
- Să trăim în adevăr și dreptate. Una dintre caracteristicile vremii este şi dorinţa oamenilor de a bloca exprimarea adevărului Scripturii, pe motiv că ofensează sau jignește. Nu mai poţi să te opui răului întrucât eşti acuzat de intoleranţă şi de lipsa corectitudinii politice. Suntem presați să ne conformăm și să adaptăm valorile moralei creștine și mesajul Evangheliei la aceste circumstanțe. În aceste condiții avem datoria, chiar dacă asta implică sacrificii, să păstrăm nealterat, nedistorsionat Cuvântul lui Dumnezeu. Și asta înseamnă că trebuie să-l citim, să-l studiem, să-l memorăm ca să-l cunoaștem și să-l aplicăm, atât nouă, cât și societății în care trăim.

Notițe:

LECȚIA 11

Sinteză: Apocalipsa pentru azi

Text: *Apocalipsa 1:1-22:21*

Idea centrală: În Apocalipsa ne sunt descoperite suveranitatea și credincioșia lui Dumnezeu, lucrarea răscumpărătoare a lui Isus Hristos și mărturia profetică a Duhului, care conlucrează la realizarea biruinței finale a Binelui asupra răului universal și îi motivează pe credincioși să persevereze în credință, să trăiască zilnic în sfințenie și să rămână vigilenți în fața încercărilor din lumea trecătoare, având speranța restaurării glorioase a întregii creații și a glorificării lor veșnice în prezența nemijlocită a lui Dumnezeu.

Scopul: Să ne învețe cum să trăim aici și acum în așteptarea revenirii lui Hristos: sfinți pentru Domnul, în armonie unii cu alții și pasionați de evanghelizare.

Explicarea textului

Dumnezeirea

a) Dumnezeirea Triunică apare în benedicția de început (1:4-6). Dumnezeu este Creatorul a tot ce există și suveranul absolut peste tot ce există. Tronul Său ceresc este menționat de peste 40 de ori în Apocalipsa, ca un simbol al autorității, stabilității, constanței și al eternității (de ex., 4:2-3; 4:9-10; 5:1; 7:10; 19:4; 20:11; 21:5). Locul din care domnește Dumnezeu este centrul cosmic și spiritual. Tot ce există înconjoară tronul lui Dumnezeu și este direcționat/orientat înspre acesta (5:11-13). Pentru că tot ce a fost creat a fost creat să fie aplecat în închinare înspre Dumnezeul Creator. În esența sa, păcatul este o întoarcere cu spatele la Dumnezeul spre care am fost orientați prin creație; și este „o

încovoiere (sau aplecare/curbare) a omului înspre sine" (Martin Luther), altfel spus ego-centrare. În noua creație, tronul lui Dumnezeu își va redobândi locul de drept în centrul absolut a tot ce există (21:3, 22:1-3).

Dumnezeu ține istoria omenirii în mâna dreaptă a autorității Sale (5:1). De la tronul Său pornesc toate judecățile care se abat peste pământ (6:1, 3, 5, 7; 8:2, 6; 15:5-8), căci ele sunt o manifestare a sfințeniei Sale perfecte (comp. 4:5; 8:5; 11:19; 16:18). În același timp, judecățile Sale sunt drepte, iar mila se împletește cu dreptatea. Căci El a dat judecata Mielului care a fost junghiat pentru păcatele omenirii (5:1-14).

b) Isus Hristos este Alfa și Omega, Cel care este deopotrivă cu Dumnezeu (comp. 1:8, 11; 22:13, 16). Imaginea dominantă în Apocalipsa este cea de Miel jertfit. Aceasta apare de 27 de ori în carte (5:6, 8, 12-13; 6:1, 16; 7:9-10, 14, 17; 12:11; 13:8; 14:1, 4 (x2), 10; 15:3; 17:14; 19:7, 9; 21:9, 14, 22-23, 27; 22:1, 3). Dar El este și Cel înviat din morți (1:17-18), Domnul Bisericii pe care a răscumpărat-o cu sângele Său și pe care o protejează cu dreapta autorității Sale (1:13-20; 7:9-14). Este Martorul credincios care își cheamă în continuu Biserica la pocăință și curăție, răsplătind credincioșia cu viață și binecuvântare veșnice (2:1-3:22). Este Cel biruitor în luptă, călărețul pe cal alb care își salvează Mireasa și învinge răul din lume cu sabia gurii Lui (19:11-16). Este Judecătorul cel drept și Cel care domnește împreună cu Dumnezeu în Noul Ierusalim, locul în care devine Împlinirea tuturor promisiunilor lui Dumnezeu (20:11-15; 21:22-23; 22:1-5).

Hristosul din Apocalipsa este centrul scopurilor lui Dumnezeu cu omenirea, de la moartea Sa răscumpărătoare până la domnia Sa veșnică.

c) Duhul Sfânt este participant activ în planul de răscumpărare al lui Dumnezeu: în revelație, comunicare și împuternicire. „Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu" simbolizează perfecțiunea, plinătatea și omniprezența lui Dumnezeu (1:4, 4:5). Duhul le vorbește celor șapte biserici, îndemnând la pocăință, perseverență

și credincioșie: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul” (2:1-3:33). De asemenea, El îi împuternicește pe credincioși să învingă ispita, păcatul și răul, și să rămână neclintiți în fața prigoanei sau corupției din lume (14:13). Împreună cu Mireasa (Biserica), Duhul îi invită pe cei necredincioși să vină la mântuire (22:17).

Lucrarea Duhului Sfânt este esențială pentru călăuzirea Bisericii, descoperirea scopurilor lui Dumnezeu cu omenirea (1:10; 4:2; 17:3; 21:10) și chemarea necredincioșilor la viața veșnică.

Biserica

Chemarea Bisericii de pe pământ este să oglindească gloria Hristosului ceresc (1:9-3:22). Această oglindire se va realiza la modul desăvârșit în noua creație a lui Dumnezeu, când comunitatea perfectă a credincioșilor va trăi pentru totdeauna în prezența nemediată a lui Dumnezeu (21:1-22:5). Până atunci, Biserica este chemată să trăiască în sfințenie zilnică și credincioșie până la capăt în mijlocul și împotriva unei lumi corupte și ostile (6:1-20:15). În același timp, Biserica nedesăvârșită are de înfruntat crize interne, eșecuri morale, devieri doctrinare și spirituale (2:1-3:22). În ciuda numeroaselor probleme interne și atacuri din afară, biruința finală a Bisericii este garantată de la bun început. Biserica este așezată în mâna dreaptă a Celui ce este deopotrivă Mare Preot (1:13) și Miel de jertfă (5:6): Isus Hristos, Domnul Bisericii (1:9-20).

În antichitate, una dintre credințele populare era aceea că stelele, mai ales șapte dintre ele, influențează decisiv destinul omenirii. În realitate, destinul Bisericii, dar și al omenirii întregi, este în mâna lui Hristos (1:16). Căci El singurul este vrednic să ia din mâna dreaptă a lui Dumnezeu cartea care conține planul divin cu privire la istoria omenirii și etapele desfășurării acestei istorii (4:1-5:14). Biserica, așadar, se află în cel mai sigur loc din tot universul: în aceeași mână care ține și istoria omenirii. Iar această biruință finală, care îi este garantată Bisericii la sfârșitul veacurilor, trebuie

să îl motiveze pe fiecare credincios la biruințe zilnice împotriva păcatului, a compromisului, a ispitei și a procesului de „lumificare”.

Lumea

Lumea cu tot ce este al ei se află sub judecata permanentă a lui Dumnezeu (6:1-20:15). Văzută din perspectivă apocaliptică, istoria omenirii este ca o furtună nepotolită. Fiecare serie a judecăților divine – pecețile, trâmbițele, potirele – are ca punct culminant furtuna care zguduite întregul pământ (8:5; 11:19; 16:18). Furtuna și cutremurul arată tensiunea care există între cer și pământ. În lumea care i se opune lui Dumnezeu, Mântuitorului și Bisericii nu poate exista stabilitate, pace și împlinire. Totul este fragil, nesigur, trecător (6:14; 16:20). Chiar și cele mai durabile sisteme politice, economice și sociale se prăbușesc la un moment dat. Iar cei care nu sunt așezați în mâna dreaptă a lui Hristos trăiesc în nesiguranța permanentă dintre un cer furibund și un pământ care se clatină.

Intensitatea furtunilor este diferită (comp. 8:5; 11:19; 16:18). La fel este și manifestarea judecăților lui Dumnezeu: repetarea anumitor fenomene distructive este însoțită și de o intensificare a lor (comp. 8:8-9; 16:3). Această înseamnă că judecățile lui Dumnezeu sunt deocamdată parțiale, deși permanente: omenirea încă are șanse de căință. Judecarea totală a lumii păcătoase va avea loc la finalul istoriei, înaintea tronului „mare și alb” (20:11-15). Atunci distrugerea va fi și totală și permanentă: nimic rău, păcătos, corupt, nerăscumpărat nu va rezista acestei judecăți.

Biserica este parte a acestei lumi aflate sub pedeapsa permanentă și parțială a lui Dumnezeu și trece prin aceleași furtuni repetate. Dar iese biruitoare din „necazul cel mare” (7:9-17). Cei 144.000 (simbolul universalității și al integralității) care trec prin necaz și moarte (7:9, 14) sunt tot 144.000 și când stau biruitori alături de Miel, pe muntele Sionului (14:1-5). Niciunul nu a pierit în furtună. Toți sunt desăvârșiți, în baza jertfei lui Isus Hristos. Biserica știe și

că ciclurile de necazuri de pe pământ nu se rostogolesc în gol, la „infinit”. Dumnezeu conduce istoria către o finalitate în care răul va fi pedepsit; credincioșia va fi răsplătită; nedreptatea va fi îndreptată; lacrima va fi ștearsă; durerea va fi alinată; boala va fi vindecată; moartea va fi biruită; viața va fi restaurată (7:16-17; 21:3-5).

Noua creație a lui Dumnezeu

Cartea Apocalipsa începe cu o analiză a câtorva biserici localizate în șapte orașe din Asia Mică (1:9-3:22). Sunt mai multe detalii care diferențiază aceste biserici, mai ales în ce privește crizele morale și eșecurile spirituale. În finalul cărții Apocalipsa, poporul răscumpărat al lui Dumnezeu locuiește într-un singur oraș, Noul Ierusalim (21:1-22:5). Diferențele dispar, eșecurile sunt date uitării, unitatea sfinților este desăvârșită. Dumnezeu este totul în toți și toți sunt una în El. Iar Hristosul glorios se oglindește perfect în Biserica Sa.

Mai mult, Orașul ceresc contrastează orașele corupte ale lumii, cum ar fi Babilonul cel Mare, adică Roma (16:1-18:24). Aceste orașe forțau creștinii să aleagă între compromis și marginalizare, uneori chiar persecuție. Sistemele politice, economice, sociale și religioase erau fundamental anticreștine; astfel creștinii au ajuns să nu mai aparțină cu adevărat vreunui oraș pământesc. Noua societate a lui Dumnezeu este una perfectă și sub aspect politic, economic, social și religios. Totul este în favoarea sfințeniei depline și a unității ideale. Noul Ierusalim are dimensiunile unui cub (21:16), ceea ce duce cu gândul la Sfânta Sfintelor din Templu lui Dumnezeu. Locul atât de sfânt că nu putea fi ocupat decât de Dumnezeu este, în final, ocupat de toți credincioșii. Acesta este singurul loc pe care creștinii îl pot numi cu adevărat „acasă”.

Aceasta este speranța și așteptarea creștină: ca Dumnezeul suveran să revină, să își ducă la împlinire judecățile Sale drepte față de lume, să îi aducă pe credincioși la starea de sfinți glorificați și în prezența Sa pentru totdeauna.

Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Ce anume te-a surprins sau te-a impresionat la modul în care cartea Apocalipsa îl descrie pe Dumnezeul Triunic? Dă exemple.

Întrebarea 2: Care sunt astăzi problemele interne cele mai frecvente cu care se confruntă Biserica lui Hristos din România? Dacă Isus Hristos ar trimite azi o scrisoare „Îngerului Bisericii Metanoia din Arad", ce reproșuri și ce apeluri la pocăință ar conține? Ce are de zis Duhul bisericii noastre?

Întrebarea 3: Care sunt acele lucruri ale lumii față de care ești cel mai vulnerabil sau la care îți este cel mai greu să renunți? Dacă o tornadă sau un cutremur de pământ ți-ar distruge întreaga locuință, ce ai vrea să poți salva înainte de prăbușirea zidurilor?

Întrebarea 4: Ce înseamnă pentru tine „acasă"? Care sunt acele lucruri, situații sau evenimente care te-ar putea ajuta să percepi tot mai mult Orașul ceresc ca fiind adevăratul tău „acasă"?

Aplicație

1) În esență, păcatul este „o încovoiere a omului înspre sine”, o ego-centrare. În această săptămână, fă un gest de altruism cum nu ai mai făcut de mult, ceva care să te reorienteze înspre Dumnezeu și înspre semeni. Sau, întreprinde o acțiune care să arate celor nemântuiți că Dumnezeu este în centrul vieții și familiei tale.

2) Implică-te în soluționarea unei crezi apărute în biserica locală. Fă-o cu discreție, smerenie și înțelepciune/tact.

3) Renunță, începând cu această săptămână, la unul dintre lucrurile pe care le-ai menționat la Întrebarea 3. Cere sprijin din partea unui lider spiritual sau a mentorului tău.

4) Vorbește-i despre frumusețea Orașului ceresc cuiva care trăiește doar pentru lumea de acum.

Notițe:

Bibliografie

Akin, Daniel L. – *Christ-Centered Exposition Commentary: Exalting Jesus in Revelation*. Nashville: B&H Publishing Group, 2016

Duvall, J. Scott – *Revelation. Teach the Text Commentary Series* Grand Rapids: Baker Books, 2014

Fărăgau, Beniamin – *Apocalipsa 1-3*. Cluj: Risoprint, Fundația Istoria Binecuvântării, 2009

Fărăgau, Beniamin – *Apocalipsa 4-22*. Cluj: Risoprint, Fundația Istoria Binecuvântării, 2012

Paul, Ian – *Revelation. Tyndale New Testament Commentaries* London: Inter-Varsity Press, 2018

Paul, Ian – *Revelation. Faithfulness in Testing Times. A Six-Session Bible Study*. London: Inter-Varsity Press, 2021

de Silva, David A. – *An Introduction to New Testament. Contexts, Methods & Ministry Formation.* Downers Grove*:* IVP Academic, Sec. Ed. 2018

Stott, John, Dale Larsen – *Revelation. The Triumph of Christ. 12 Studies Study Guide.* Downers Grove*:* IVP, 2020

Stevens, R. Paul – *Revelation. The Triumph of God. LifeGuide Bible Study.* Downers Grove*:* IVP, 1987, 1999

Witmer, Stephen – *Knowing the Bible: Revelation, A 12-Week Study.* Wheaton: Crossway, 2015

Wright, N. T. – *Revelation (N. T. Wright for Everyone Bible Study Guides).* Downers Grove*:* IVP, 2012